

700 18000

KATOLIŠKI MISIIONI

XXXI

OKTOBER

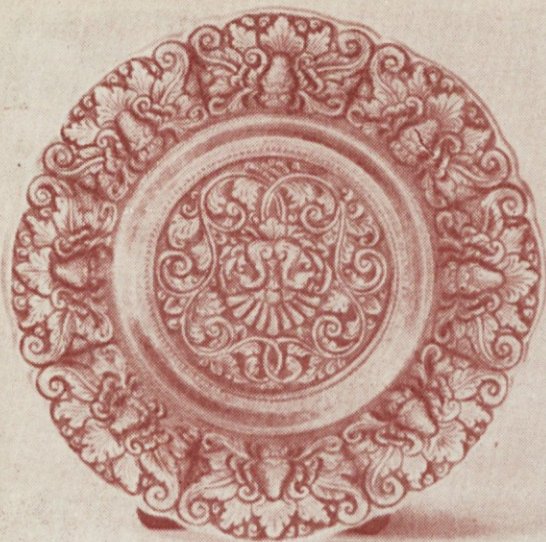
1957

I ZAMORSKI FANT

20. X. MISIJONSKA NEDELJA

LAS MISIONES CATOLICAS

Pladenj iz javanskega srebra.
Velika in redka dragocenost.

SLIKE DOBITKOV LOTERIJE ZA "BARAGOVO MISIJONISCE" V ARGENTINI
III. de.

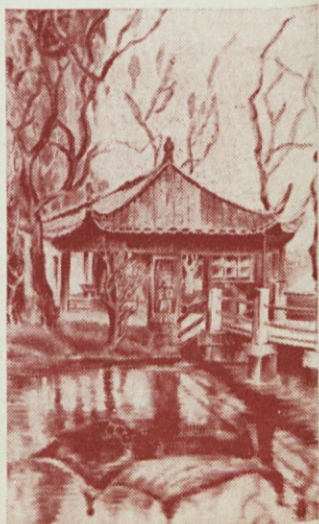
Za loterijo vlada med misijonskimi prijatelji veliko zanimanje, ne le zaradi pripravljenosti sodelovati, ampak tudi zaradi res lepih, izrednih dobitkov, ki nam jih misijonarji še več obljublajo, tako da moremo že zdaj dvigniti število dobitkov od 50 na 100! Vse misijonske prijatelje, zlasti bralce "Katoliških misijonov", lepo prosimo, da sežejo po loterijskih srečkah, ki so na razpolago pri poverjenikih in na upravi "Kat. misijonov".

Kitajska Marija, odeta v svilena oblačila. - Spodaj japonska svetilka in slika na svili v prelepah barvah (50 x 30 cm.)

Tu zgoraj in spodaj: japonski okraski.

VESOLJNA CERKEV

(OB MISIJONSKI NEDELJI 1957)

Misijonska nedelja nam vsako leto znova kliče v spomin bistveno resnico o Cerkvi: da je katoliška, to se pravi: vesoljna, ves svet in vse narode zajemajoča in obsegajoča.

Res je: danes obsega dejansko komaj polovico vseh kristjanov in približno le eno šestino vsega človeštva; vendar pa je po svojem bistvu, po svojem smotru, po svoji nalogi vesoljna: ustanovljena je, deluje, je za vse ljudi, za ljudi vseh narodov, rodov in kultur. Kristus je umrl za vse človeštvo in vsem ter za vselej odprl spet pot k Očetu, ki hoče, "da se vsi ljudje zveličajo". Da se kdo dejansko zveliča, mora stopiti na to pot odrešenja: pridružiti se mora Kristusu, vcepiti se vanj, kakor mladika v trto, utelesiti se v njegovo skrivnostno telo, ki je Cerkev. Vanjo je položil zaklade svoje odrešilne milosti in v njej in le po njej pridemo do nje in tako do odrešenja in zveličanja. Na ta način nadaljuje Cerkev odrešilno delo Kristusovo; kakor je on za vse umrl, tako ona živi za vse. Kakor je Jezus dal vse, svoje življenje do zadnje kaplje krvi, tako naj Cerkev stori vse, da bi se vsi ljudje zveličali. Zato pa je treba, da se odpre vsem narodom, da vse privabi, da se po vsem svetu razširi in razprostere. Ni več samo eden "izvoljeni narod", kakor je bilo to v Stari Zavezi, marveč so vsi narodi poklicani, da postanejo "izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, privabljeno ljudstvo"; vse je Kristus "poklical iz teme v svojo čudovito luč", da bi vsi, tudi tisti, ki še niso njegovo ljudstvo, postali "populus Dei, božje ljudstvo" (1 P 2, 9).

Tako je bistvena naloga Cerkve zajeti vase vse narode in rodove. Dokler se to ne zgodi, Cerkev dejansko ni takšna, kakršna naj po svoji naravi in po svojem smislu in namenu bo, in človeštvo ni takšno, kakršno naj bi po božji zamisli in volji bilo:

ni še v celoti "božje ljudstvo". In prav to neskladje med tem, kar naj Cerkev bo, in tem, kar dejansko šele je, je osnova in razlog za notranjo nujnost njenega misijonskega prizadevanja in dela. Dokler ne bo objela vsega človeštva, toliko časa bo Cerkev "na poti" do same sebe, na misijonski poti. Cerkev ni še to, kar bi morala biti, je še okrnjena, nedorasla; ni še iz gorčičnega zrna zrasta v drevo, ki bi na njem vse ptice neba in od povsod prebivale "na njegovih vejah" (Mt 13, 32); kot živ organizem mora rasti, dorasti v polno zrelost, v polnost celotnega Kristusovega telesa. Misijonski razmah je tako življenje Cerkev samo, njena rast v to, kar po svoji naravi mora postati in biti: zares vesoljna. Misijonstvo torej ni nekakšna zunanja naloga Cerkev, ki bi jo le nekako iz usmiljenja in dobre volje, ali naročila od zunaj, vzela nase, marveč spada k njenemu življenju, k njenemu bistvu.

Če to dobro uvidimo, bomo marsikaj bolje umeli. Umeli bi, zakaj jo misijonsko delo tako priganja, ji tako leži na srcu in vesti. Umeli bi, zakaj pošilja tisoče duhovnikov in redovnikov, ki bi jih danes krvavo potrebovala v že katoliškem svetu, med poganske narode; zakaj tudi za ceno najhujših, celo mučeniških žrtev vztraja med narodi, ki jo preganjajo. Nič je ne pripravi do tega, da bi se končno javno odpovedala med njimi oznanjati Kristusa. Ne more tega, ker je edina Kristusova Cerkev in zato nujno Cerkev za vse. Je Cerkev vseh narodov, zato so vsi narodi v njej enakopravni; prizadeva si zato, da bi vsakemu vzgojila čimprej lastnih duhovnikov in postavila domače škofo; v okvirju Kristusovega nauka in svoje božje notranje zgradbe se skuša akomodirati njihovi narodni samobitnosti, prepušča, ohranja in goji njihove svojske oblike pobožnosti, umetnosti, življenja, običajev, itd. Še marsikaj drugega bi bolj umeli.

Posebno pa bi globlje dojeli svojo misijonsko dolžnost. Cerkev je po naravi misijonska. A Cerkev smo mi. Kot udje te Cerkev smo torej tudi mi po bistvu in nalogi misijonski, misijonarji. Če je njeno življenje misijonsko, mora biti tudi naše. Smo udje vesoljne Cerkev, ne le Cerkev v naši fari, v naši škofiji, v našem narodu. Njeno srce je vesoljno, zato tudi naše. Če mora Cerkev zaradi svoje bistvene vesoljnosti toliko žrtvo-

vati za svojo rast v svet, se to pravi, da smo mi vsi, udje Cer-
kve, to dolžni in zato vsak poedinec po svoji sposobnosti in mo-
či. Čim bolj kdo resnično čuti s Cerkvijo, bolj čuti misijonsko.
Misijonsko čutiti pa pomeni biti za misijone zares notranje
zavzet, zaskrbljen, zainteresiran. Kdor pa je notranje takšen,
bo tudi na zunaj: na ta ali na oni način bo doprinesel k misijon-
skemu delu: z besedo, molitvijo, neprisiljeno in veselo podporo,
tudi če mu pomenja majhno žrtev ali zahteva neko odpoved. Vse
to bo imel za nič, v primeri z veselo zavestjo: kot ud katoliške
vesoljne Cerkve je moja srčna potreba in zadeva, delati in ži-
veti za njeno notranjo moč in zunanjo rast.

Letošnja misijonska nedelja naj znova oživi in utrdi to
zavest.

Dr. Ignacij Lenček

SVET KRISTUSU!

KRISTUSA SVETU!

20. OKTOBRA

MISIJONSKA NEDELJA

VSI VERNIKI ZA VSE NEVERNIKE!

Molitev, žrtev, darovi za misijone!

Obnovitev članstva Družbe za širjenje vere.

Pomoč slovenskim misijonarjem.

Širjenje misijonskega tiska, zlasti "Katoliških
misijonov".

Slovenska misijonska zveza

Vsi verniki za vse nevernike

(Družba za širjenje vere — DSV)

Misijonska miselnost je del katoliške miselnosti. Misijonsko delovanje je del katoliškega delovanja. Z drugimi besedami: vsak katoličan je dolžan misijonsko delati. Dokler ne deluje, ni celoten katoličan.

Načini misijonskega delovanja so kaj različni.

Že delovanje na misijonskem polju ima dokaj različkov. Prav tako pa ima mnogo različkov tudi delovanje v misijonskem zaledju. Tu je možno toliko raznih načinov delovanja, kolikor je raznih načinov človeškega udejstvovanja sploh. Misijonsko delovanje v zaledju se lahko vrši na versko duhovnem, kulturnem, umetnostnem, znanstvenem, vzgojnem, gospodarskem, da, celo na političnem polju.

Dočim je misijonsko delovanje na samem misijonskem polju za posameznika le svet, je pa delovanje v zaledju tudi za vsakega posameznika zapoved, dolžnost.

Pač pa daje Cerkev vsakemu katoličanu na prosto, kako deluje v zaledju: v tej ali oni obliki, bolj ali manj.

Eno pa poudarja vedno bolj: Ne sme biti katoličana, ki ne bi vsaj minimalno sodeloval pri misijonstvu.

Ta minimum sodelovanja pa mora biti dvojen: v duhovnem in gmotnem.

Potem pa: najprej je treba storiti ta minimum, potem šele vse drugo, po polnejše delovanje, tisti plus, ki je nad minimumom.

Da bi vsi katoličani položili na sveti misijonski oltar vsaj ta najmanjši dar, je Cerkev minimalno misijonsko delovanje katoličanov v misijonskem zaledju še posebej na široko organizirala, in sicer v treh različnih organizacijah za tri različne stanove:

Minimalno sodelovanje vsega klera je organizirala v Duhovniški misijonski zvezi.

Minimalno sodelovanje vseh vernikov nad 12 let starih je organizirala v Družbi za širjenje vere.

Minimalno sodelovanje vseh otrok pod dvanajstim letom pa je organizirala v Družbi Svetega Detinstva Jezusovega.

* * *

19. aprila 1805 se je papež Pij VII. po kronanju cesarja mudil nekaj časa v francoskem mestu Lionu. Po sveti daritvi je podelil mestu svoj blagoslov. Preden pa je odpotoval naprej, se je nekaj časa zadržal še pri številni družini Antona Jaricota, bogatega trgovca s svilo. Podelil je vsej družini svoj posebni blagoslov, še posebej pa je položil roke na glavi obeh najmlajših, osemletnega Filipa in šestletne Pavline.

Oba malčka naj bi postala nekoč velika ljubitelja misijonov.

Mati in vzgojiteljica sta jima radi pripovedovali o velikih delih misijonarjev, kar je vzbujalo v mladih glavicah velikopotezne načrte o bodočem delu in življenju v misijonih.

Ohranjen nam je sledeči dvogovor med njima:

"Ti, Pavlina, jaz bom misijonar. Na Kitajsko pojdem. Tam bom deloval kakor Kristus. Če me umore, toliko bolje! Mama pravi, da je kri mučencev seme novih kristjanov".

"Jaz bom šla tudi," hiti zatrjevati sestrice. "Skrbela bom za bolnike, cerkvice in oltarje bom krasila s cvetkami, vezla bom oltarne prte..."

"Kaj? Ženska v onih deželah?! Kaj pa naj dela tam? Ne zna latinsko, ne zna jahati kamele, tigrov in krokodilov..."

"Tebi za hrbet bom sedla!"

"No, lepa reč, dva jezdeca na eni živali! Tako žival ne bi daleč prišla."

"Nikar! Ti bi na vsak način rad, da ne bi jaz ničesar storila za misijone!"

"Kaj bi silila čez morje, Pavlina! Ostani raje doma, boš zbirala denar in ga meni pošiljala. Potem bom lahko odkupil mnogo kitajskih otrok, da ne umrjejo brez krsta."

Tako razgovor.

Ne eden ne drugi od njiju ni šel v misijone. Filip je postal duhovnik v domovini, čeprav je bil vedno ves vnet za misijone. Umrli je mlad, 33 leten, kot žrtev svoje goreče ljubezni do bolnikov v veliki lionski bolnišnici.

Pavlina se je za nekaj let usužnjila ženski ničemurnosti, bila je namreč izredno bogata na naravni lepoti. Toda osemnajstletna se je svetu popolnoma odovedala. Živela je sicer v krogu svoje družine, a žrtvovala se je povsem najlepši in najveličastnejši zamisli svojega časa: na pobudo in s pomočjo svojega brata Filipa je ustanovila Družbo za širjenje vere. Njeno proglašenje za blaženo je v teku.

* * *

V dneh po francoski revoluciji je usahnil eden glavnih dotedanjih gmotnih virov misijonskega dela: misijonske podpore evropskih vlad. Zato so se misijonarji vedno pogosteje in vedno bolj proseče obračali naravnost na vernike za nujno gmotno pomoč.

Filip Jaricot je študiral bogoslovje v Parizu v zavodu sv. Sulpicija, ki je semenišče za poganse misijone. To semenišče pa ni imelo ne gojencev ne dohodkov, tako da je v devetih letih poslalo v misijone samo enega duhovnika. To je Filip potožil Pavlini; obenem ji je pošiljal pisma misijonarjev, da jih je čitala sama in jih dajala brati tudi drugim. Spodbujal jo je, da je zbirala za kitajske misijone darove in darovala molitve.

Mlada osemnajstletna dekle si ni mogla želeti kaj lepšega. Ko je obrnila posvetnosti hrbet, je iskala, kako bi svojo gorečnost in svoje zmožnosti čim bolje posvetila kaki veliki ideji.

Pisma njenega brata in kitajskih misijonarjev in razmišljanja pred oltarjem Naše Ljube Gospe v župni cerkvi St. Niziera so ji jasno pokazala pot, po kateri naj hodi.

Hitro se je odločila in takoj prešla k dejanjem. Začela je zbirati okrog sebe delavke in služkinje. Dajala jim je čitati poročila misijonarjev, ki so vsa izzvenela v tožbo, koliko več bi lahko storili, če bi imeli več sredstev. Vabila jih je k molitvi za misijone in zbirala pri njih majhne darove za misijone, ki jih je potem pošiljala Pariški družbi za zunanje misijone.

Sodelavci misijske agencije "Fides" pri Kongregaciji za širjenje vere v Rimu. Agencija izdaja svoja misijska poročila v 4 jezikih.

Zneski, ki jih je v prvih treh letih nabrala, niso bili baš veliki, vendar so bili toliki, da so podjetno dekle opogumili. Dotedanji način zbiranja (Pavline ni zadovoljeval, ampak prej vznemirjal. Vse je bilo le preveč odvisno od njene osebne delavnosti in od slučajnih okoliščin zbiranja. Pavlina pa bi rada iznašla način, ki bi temeljil na trdni, močni, pa vendar preprosti organizaciji. Belila si je glavo z neprestanim razmišljanjem, prosila Boga in čakala na "razsvetljenje".

In to je res prišlo.

Ko se je ostala družina Jaricot nekega pozno jesenskega večera 1. 1819 kratkočasila s kartanjem, je sedela dvajsetletna Pavlina kraj ognjišča, vsa zažgana v svoje misijske misli, kako bi našla pot, po kateri bi varno vodila započeto delo.

Ne nadoma je planila pokonci in kriknila: "Že imam, že imam! Dajte mi pero!" In pograbila je igralno karto, ter napisala na hrbet nekaj nevezanih besed, da ne bi pozabila rešilne misli, ki ji je prišla tako iznenada.

Niti Arhimedovo odkritje, niti odkritje Amerike ne bi moglo Pavline tako razveseliti. To kar je našla, je bilo uresničenje dolgotrajnega sna, je bilo odkritje zaželjenega načina, trdne in solidne organizacije, ki bi zagotovila njenemu delu trajno življenje.

Oblika organizacije, ki jo je tako po dveh letih razmišljanja našla, niti ni kaj posebnega. Na prvi pogled je zelo preprosta in enostavna, da se je naša Pavlina kar čudila, kako da ni prišlo to njej ali komu drugemu že prej na misel.

Pavlinin načrt je obstajal v tem: zbrala bo nekatere izmed svojih najboljših sotrudnic. Vsaki bo naročila, naj poišče deset oseb, ki se bodo zavzele, vsak dan zmoliti kratko molitvico za kitajske misijonarje in vsak teden darovati zanje 5 centimov. Teh deset oseb skupaj bo tvorilo desetnico in njen voditelj se bo imenoval desetnik. Deset desetnij se bo združilo v tisočnico. Pavlina si je torej zamislila Družbo kot veliko armado misijonskih sodelavcev.

Načrt, čeprav preprost, je bil vendar sijajen. Treba ga je bilo le začeti korak za korakom uresničevati. Tu pa ni manjkalo težav in ovir. Toda Pavlina je s krepko roko in neomajno vero vse težave premagala in Družba se je tiho širila v mestu Lionu in okolici.

Konec leta 1821. so prav nameravali ustanoviti drugo tisočnico, ko je zelo važen dogodek posegel vmes in dal Družbi nov razmah po novih potih.

* * *

3. maja 1822. se je sestalo v Lionu pod predsedstvom enega izmed generalnih vikarjev nadškofije dvanajst vidnih osebnosti: dva duhovnika in deset laikov. Nameraval. so ustanoviti misijonsko organizacijo, ki naj bi pomagala misijonom v Luisiani v Ameriki, za kar jih je prosil neworleanski škof mons. Dobourg. Med navzočimi je bilo tudi nekaj Pavlininih sodelavcev. Eden izmed njih je odločno nastopil proti ostvaritvi nove organizacije, ki bi utegnila škodovati komaj razcveteli Pavlinini že znani organizaciji. Drug udeleženec, po imenu Coste, je poudarjal, da ni dobro ustanavljati razne družbe v podporo tem ali onim posameznim misijonom, češ da to ni v skladu z univerzalnim duhom katoliške Cerkve, in da bi bilo bolje misliti na eno samo veliko misijonsko družbo, ki bi zbirala darove vseh vernikov in bi z njimi podpirala misijone med vsem neverniki. Če je Pavlina družba pripravna za to, se je treba kar te poslužiti; seveda pa mora postati prej v vsakem oziru univerzalna.

Na srečo je Costejeva zamisel prodrla in navzoči so enoglasno sklenili, da se poslužijo Pavlinine družbe, ki pa naj se preorganizira v splošno družbo, ki se bo obračala na misijonsko radodarnost vseh katoličanov in bi pomagala vsem katoliškim misijonom.

Ta 3. maj 1822. ni, kakor mnogi mislijo, rojstni dan Družbe za širjenje vere, pač pa, če hočemo, birma. Kajti družba je ta dan prešla iz rok preproste deklice v izkušene roke vplivnih odličnih mož, ki so se združili v prvi osrednji svet.

Že na tem prvem sestanku so tudi točneje določili, da naj obstoji predpisana vsakodnevna molitev v očenašu, zdravamariji z dodatkom: sv. Frančišek Ksaverij, prosi za nas. Članski prispevki so ostali isti, kot jih je že Pavlina določila: 5 centimov tedensko, oziroma 2,60 fr. letno.

Pij VII. je dal članom družbe svoj blagoslov in številne odpustke. Nasledniki Pija VII. so prav tako vsi kazali Družbi veliko hvaležnost in naklonjenost. Priporočali so nje ustanovitev po vsej Franciji, pa tudi po drugih deželah.

Tako je v teku enega stoletja od 1822. do 1922. zrasla Družba iz gorčičnega semena, ki se je porodilo v glavi mladega dekleta, v mogočno drevo, ki je raztezalo svoje veje na vse strani. V sto letih je Družba zbrala 498.646,074 zlatih frankov, ki jih je lionski osrednji svet razdelil med vse katoliške misijone.

* * *

Do leta 1922. pa je ostala Družba kljub pohvalam papežev, številnim odpustkom in predpravicam, ki so jih bili nje člani deležni, povsem privatna ustanova. Toda svetovna vojna, ki je misijonom toliko škodila, je prinesla tudi v Družbo preobrat, ki pa ni škodil, ampak neizmerno koristil. Potrebe misijonskega polja so po svetovni vojni postajale vedno bolj kričeče in treba je bilo misliti na velikopotezne misijonske pomožne akcije v zaledju. Politični položaj pa je odnose med posameznimi deželami zelo spremenil, in nekatere dežele so izjavile, da svojih misijonskih darov ne bodo v bodoče več pošiljale v Lion. Vse to in še drugo je napotilo že Benedikta XV., da je posvetil misijonskemu vprašanju mnogo študija, posebno še v pogledu organiziranega misijonskega zaledja. Ta razmišljanja so rodila važne spoznave in sklepe, ki jih je udejstvil Benediktov naslednik Pij XI. Ta veliki misijonski papež je z Motu proprio "Romanorum pontificum" z dne 3. maja 1922 Družbo za širjenje vere prestavil iz Liona v Rim, njena pravila prilagodil potrebam novega časa in ji postavil na čelo več odličnih cerkvenih dostojanstvenikov različnih narodnosti, ki so tvorili v Rimu vrhovni svet, v neposredni odvisnosti od sv. zbora za širjenje vere. Z eno besedo: Družba je v Rimu postala uradni organ katoliške Cerkve, ki ima nalogo, zbirati po vsem svetu ne le članarino, ampak tudi vse splošne misijonske darove. DŠV naj postane tako obsežna, kakor je obsežna katoliška Cerkve sama; misijonski dolžnosti, ki veže vse vernike, naj ti zadoste prav s tem, da se vsi vpišejo v Družbo za širjenje vere.

Številne izjave papežev in njihovih organov to jasno izražajo. Tako beremo v pismu papeža Pija XI. na londonskega kardinala Bourneja z dne 17. septembra 1922: "DŠV zavzema prvo mesto med misijonskimi družbami in nič ni bolj želeni kot to, da vsi katoličani postanejo njeni člani."

Včlanjenje v DŠV se smatra kot minimalna misijonska dolžnost. DŠV naj se širi vsepovsod kot glavna misijonska organizacija pred vsemi drugimi misijonskimi organizacijami, ki imajo le delne cilje. Celu misijonarji in župniki z misijonskih redov naj si štejejo v dolžnost, da priporočajo na prvem mestu Družbo za širjenje vere in druge papeške oficijelne misijonske organizacije. Ni se bati, da bi druge misijonske organizacije trpele škodo, kajti papeške organizacije zahtevajo prav majhne prispevke, in ko verniki tej dolžnosti zadoste, podpirajo lahko po možnosti tudi druge misijonske družbe in ustanove.

Člani so deležni velikih duhovnih dobrot: 76 krat v letu morejo dobiti popolni odpustek in ob raznih prilikah še druge odpustke.

Popolnih odpustkov so lahko deležni:

1. Na dan vstopa v DŠV.
2. Na sledeče Gospodove praznike: Rojstvo Gospodovo, Obrezovanje Gospodovo, Ime Jezusovo, Razglašenje Gospodovo, Velika noč, Vnebohod, Binkošti, sv. Trojica, sv. Rešnje Telo, praznik Srca Jezusovega.
3. Na sledeče Marijine praznike: Brezmadežno Spočetje, Marijino Rojstvo, Marijino Darovanje, Marijino Oznanjenje, Marijino Obiskovanje, Marijino očičevanje in Marijino Vnebovzetje.
4. Na praznik Najdenja in Povišanja sv. Križa (3.V. in 14. IX.).
5. Na praznik sv. Mihaela 29. IX. in Angelov varuhov 2. X.

6. Na praznik Rojstva sv. Janeza Krstnika 24. VI.
7. Na praznik sv. Jožefa 19. III. in Varstva sv. Jožefa (3. sredo po Vel. noči).
8. Na godove svetih apostolov in evangelistov.
9. Na praznik sv. Frančiška Ksaverija 3. XII.
10. Na praznik sv. Fidelisa Dasigmaringa 24. IV.
11. Na praznik Vseh svetnikov 1. XI.
12. Dne 22. junija, dan ustanovitve Kongregacije za širjenje vere.
13. Trikrat vsak mesec, kadarkoli hoče član.
14. Na dan spomina vseh umrlih članov DŠV.
15. Ob smrtni uri.

Nepopolnih odpustkov so lahko člani deležni sledečih:

1. 500 dni odpustka, kadar prisostvujejo devetdnevnici, tridnevnici ali osem dnevnici, ki se opravljajo ob priliki praznikov: Najdenje sv. Križa, Povisanje sv. Križa, sv. Frančišek Ksaverij. Če so člani zadržani od cerkvene pobožnosti, lahko pobožnosti sami zase opravijo.
2. 300 dni odpustka vsakokrat, kadar se člani udeleže kake pobožnosti, ki jo priredi DŠV.
3. 200 dni odpustka vsakokrat, kadar člani molijo očenaš, zdravamarijo s pristavkom: sv. Frančišek Ksaverij, prosi za nas; ali kadar opravijo kako drugo pobožnost ali delo ljubezni po namenih DŠV.

Duhovniki, ki Družbo za širjenje vere pospešujejo, so deležni še posebnih privilegijev.

Nova pravila DŠV, objavljena ob stoletnici Družbe dne 3. maja 1922, uvajajo v Družbi trojne odbore, ki jo vodijo: Vrhovni svet, narodni svet in škofijska vodstva.

Vrhovni svet ima sedež v Rimu pri Kongregaciji za širjenje vere. Načeljuje mu vsakokratni tajnik Kongregacije za širjenje vere, ki pa mora biti od papeža izrecno imenovan za predsednika. Predsedniki posameznih narodnih svetov so člani Vrhovnega sveta, ki vodi račune o vseh zbirkah DŠV in razdeljuje enkrat na leto v plenarni seji o velikonočnem času podpore vsem misijonom.

Vrhovni svet mora skrbeti, da se ustanove pri vseh narodih Narodni sveti, ki so podrejeni Vrhovnemu svetu v Rimu. Predsednike narodnih svetov imenuje Kongregacija za širjenje vere v Rimu in sicer na predlog škofov. Narodni sveti imajo nalogo, da ustanove s pomočjo škofov Družbo v posameznih škofijah in dajejo skupna navodila za njeno vodstvo. V ta namen naj izbere vsak škof za svojo deželjo primerne osebe, ki tvorijo škofijsko vodstvo. Skrh tega vodstva bo, da se škofijo priporoča po prizadevanju župnikov v posamezne župnije. Župnikom pomaga pri tem prizadevanju župnijski misijonski odsek.

Člani družbe morejo postati vsi katoličani, ki imajo vsaj 12 let. Njihove članke dolžnosti so: mesečno prispevati določeno članarino (v Argentini 50 cent.), vsak dan pa zmoliti enkrat očenaš in zdravamarijo in pristavek: sv. Frančišek Ksaverij, prosi za nas!

L.L. C.M.

PAPESKE MISIJONSKÉ DRUŽBE STEBER MISIJONSTVA

Od tistega dne, ko je mlada Paulina Jaricot v Lyonu od zgoraj prejela genialno zamisel o ustanovitvi misijonske družbe, ki si je pozneje nadela ime Družba za širjenje vere, kratko DŠV, kot jo danes imenujemo, so do danes potekla dolga desetletja. Več kot deset jih je in še čez. Pauline ni več, njena ustanova pa je ena izmed štirih papeških misijonskih družb, ki jih zaradi pomembnosti in naravne nujnosti njih obstoja opravičeno imenujemo *steber svetovne misijonske akcije*. Da je tako, je nazorno pokazal tudi letošnji majski shod v Rimu, ko so se v palači Propagande zbrali direktorji treh papeških misijonskih družb iz vsega sveta. Skupščina je pretehtala dosedanje deio, napravila načrte za bodočnost, ugotovila najnujnejše potrebe v misijonih. Nobenega dvoma, da se bodo načrti, ki so jih zastopniki papeških misijonskih družb iz vsega sveta na rimskem shodu letos zarisali, pa sklepi, ki so bili sprejeti, začeli uresničevati ter bodo rodili žive in bogate sadove.

Ker so papeške misijonske družbe dejansko najmočnejša misijonska pomožna sila v katoliškem zaledju, v kateri po skrotnih močeh sodelujemo tudi slovenski katoličani, tako v zamejstvu kot v domovini, je prav, če se z bežnim pogledom pomudimo ob letošnjem zasedanju zastopnikov teh ustanov v Rimu.

Družba za širjenje vere

Prvi dan je skupščina posvetila Družbi za širjenje vere. Štirideset zastopnikov, ki so predstavljali to mogočno organizacijo iz deset evropskih, šest ameriških in avstralske države, je bilo prisotnih. Zasedanje je začel prefekt Propagande, kardinal Fumasoni Biondi. Ko se je zahvalil visoki cerkveni knez prisotnim narodnim direktorjem DŠV iz omenjenih dežel za navzočnost na pomembnem shodu, jih je v daljšem govoru pozval, naj še bolj vneto kot do zdaj širijo med svojimi rojaki zanimanje in prizadevanje za katoliške misijone, posebej še z močtvono akcijo. Težave in uspehi, ki jih doživljajo misijonarji, žalost in veselje na misijonskih frontah, vse to kliče in vabi katoličane po vsem svetu, da še bolj goreče molijo za zmago Kristusovega kraljestva med vsemi narodi in ljudstvi. Res je, da je širna Kitajska danes v rokah sovražnikov Kristusove Cerkve, pa da je muslimanski Sudan napovedal odkrito vojno katoliškemu misijonskemu šolstvu; a res je tudi — in to nam bodi v nemajhno zadoščenje — da je na kitajskem otoku Formozi vedno več spreobrnjenj in da se afriška celina na splošno z naravnost presenetljivo naglico pokristjanja, navkljub razmeroma

neznatnemu številu misijonskih moči. Vedno večji apostolat med pogani zahteva vsak dan večjo pomoč, vključno v Rimu, kjer mora Propaganda iz lastnih sredstev vzdrževati oba velika zavoda za vzgojo domače duhovščine: to sta Kolegij Urbana VIII., kjer se na duhovski stan danes pripravlja 240 domačih bogoslovcev, pa Kolegij sv. Petra Apostola, kjer se 100 mladih duhovnikov iz Afrike, Azije in drugih čezmorskih celin izpopolnjuje v teološkem in filozofskem znanju na rimskih univerzah.

“Navkljub preprekam in težavam,” je svoje besede sklepal kardinal, “ne smemo izgubiti upanja, kajti Cerkev ima od Boga samega zagotovila in obljubo za svojo zmago.”

Skupščini DŠV je predsedoval msgr. Sigismondi, tajnik Propagande in predsednik vseh papeških misijonskih družb. Zborovalci so natančno obravnavali letno poročilo o delu DŠV po vsem svetu. Msgr. Nigris, glavni tajnik DŠV, je natančno poročal o denarnih nabirkah v letu 1956/57, ki so jih katoličani po krščanskih deželah nabrali v pomoč misijonarjem pri njih delu po misijonskih frontah. Skupna vsota, ki jo je DŠV zbrala v Evropi, Ameriki in Avstraliji, obseže 15 milijonov dolarjev.

Od te vsote bodo najprej nakazali redno vsakoletno pomoč 700 cerkvenim pokrajinam v misijonskih deželah. Iz istega denarja mora iti tudi izredna pomoč, ki je pač po nujnih okoliščinah vedno namenjena tja, kjer jo najbolj potrebujejo, predvsem namenjena semeniščem v misijonskih pokrajinah in vzgoji domače duhovščine, spet drugod katoliškemu tisku, beguncem iz komunističnih držav, akademskim organizacijam za študente iz čezmorskih dežel, za pomoč pri velikih nesrečah, ki vsako leto zadenejo v tem ali onem poganskem kraju misijonske ustanove, nesreče kot so požari, potresi, povodnji in podobno, pa spet nevarne bolezenske epidemije, za nakup prevoznih sredstev, predvsem ladij in motornih čolnov, za podporo katehistom, laičnim misijonarjem, ki so več kot velike vrednosti v misijonih — zdravniki, učitelji, znanstveniki, profesorji, obrtniški mojstri in drugi, posebno dobrodošli predvsem v deželah, kjer je malo misijonarjev ali pa tam, kamor misijonarji sploh nimajo dostopa, medtem ko usposobljenega laika vedno radi sprejmejo.

Vse to samo v glavnih potezah neprecenljiva pomoč, ki jo DŠV nudi misijonskemu delu. Razumljivo, da je ob neprestanih velikanskih in perečih potrebah v misijonih ta pomoč resnična malenkost. Da ne bo več samo malenkost, zavisi izključno od katoličanov v zaledju. Toliko večjo odgovornost nosijo tedaj vsi člani in članice DŠV, ki svojih misijonskih dolžnosti in obveznosti ne smejo omejiti samo na skromni vsakoletni prispevek in na molitveno pomoč, ki je nedvomno čez vse drugo važna, marveč morajo širiti med vsemi, ki so jim blizu, vedno več misijonske zavzetosti in poznavanja resničnih, perečih potreb v misijonih. V vsakem pogledu mora pomoč v zaledju rasti skupno s potrebami v misijonih. Doseči mora, da bo slednjič večja od potreb samih.

Naslednji dan so se v Propagandi sešli narodni direktorji Družbe sv. Petra Apostola. Ta papeška ustanova skrbi za zbiranje sredstev po vsem svetu, ki jih potem iz Rima pošljejo za vzdrževanje 104 bogoslovnih semenišč po misijonskih deželah v Aziji, Afriki in po drugih celinah in kjer se na duhovniški poklic pripravlja trenutno 4500 domačih bogoslovcev; pa še za 282 malih semenišč, kjer se z gimnazijskimi študijami za bodoče inteligenčne poklice pripravlja 18.300 gojencev. Večina od njih se pozneje odloči za bogoslovje.

Celotni znesek, ki ga letos obojna semenišča potrebujejo za vzdrževanje gojencev, za popravila, za nove zgradbe, seže skupaj na 6 in pol milijona dolarjev. Nabrana vsota pa izkaže letos komaj 2.600.000 dolarjev. Kdo bo kril ostalo? Če pridamo temu še pomoč, ki jo bo naklonila DŠV za vzgojo domače duhovščine, bi dosegli nekako 5.400.000 dolarjev. Še vedno manjka dober milijon. In tega je treba najti, so sklenili na skupščini, naj velja, kar hoče!

Prav pomanjkanje denarnih sredstev prisili marsikaterega škofa v misijonskih deželah, da ne more, četudi z bolečim srcem, sprejeti vseh gojencev, ki prosijo za vstop v semenišča. Vse to samo zaradi pomanjkanja pomoči od strani katoliškega zaledja. Kje je tedaj naša katoliška odgovornost spričo tako kričečih dušnih potreb v misijonih? To je, v nekaj potezah, pravzaprav glavno vprašanje, ki ga mora ta misijonska družba rešiti, vprašanje gmotne pomoči za vzgojo domače duhovščine.

Skupščini je prisostvoval med drugimi tudi msgr. Signora, ki je bil nedavno posvečen v škofa in ki po 23 letih dela pri omenjeni misijonski družbi svoje mesto zapušča in ga predaja sedanjemu tajniku msgr. Mazza.

Duhovniška misijonska zveza (Unio Cleri)

Zadnji dan rimskega zasedanja je bil namenjen Misijonski duhovniški zvezi. Letno poročilo o delovanju te družbe je podal njen glavni tajnik msgr. Tissot. Podatki, ki jih obširno poročilo navaja, nam kažejo precej jasno podobo o delovanju in širjenju te misijonske pomožne organizacije. Zveza deluje danes že v 48 državah. Težje je določiti točno število njenih članov. Nedavne statistike, ki so jih napravili 28 od 51 na zborovanju navzočih narodnih direktorjev, izkazujejo, da je v 70 škofijah v Unio Cleri vpisanih 73% vse svetne duhovščine v teh škofijah, poleg 31% redovne duhovščine. Če te odstotke spremenimo v številke, se nam izkaže, da je od 200.000 svetnih duhovnikov v zvezo vpisanih 150.000, od 60.000 redovnikov pa 19.000.

V bogoslovjih bi bilo stanje nekako naslednje: 78% vseh bogoslovcev je članov Unio Cleri, se pravi: od celotnega števila 14.000 kakih 11.000. Vse te številke so samo delne. Kajti med člani niso samo duhov-

niki in bogoslovci. Od 1949. naprej se po odloku Propagande v to papeško misijonsko družbo včlanijo tudi verski zavodi za katoliške laike.

V razgovoru, ki se je razvil po obširnem poročilu, je p. Perbal predlagal nekatere praktične rešitve za misijonsko vzgojo celotne katoliške duhovščine. Saj je bila zveza ustanovljena prav s tem namenom, da svetni in redovni duhovščini po vsem svetu pomaga pri izpolnjevanju njih misijonske dolžnosti, ki zadene kot laika še v večji meri duhovnika, čeprav ne deluje na misijonskih poljih. Da bi v duhovnikih katoliške Cerkve zgradili pravo misijonsko kulturo, je omenjeni pater predlagal takojšnje ukrepe, kot bi bilo predvsem objavljanje za duhovščino važnih novic in poročil v zvezi z misijonstvom v reviji te zveze "Unio", pa prirejanje škofijskih kongresov in shodov, na katerih naj bi razpravljali o načelnih in praktičnih vprašanih misijonske propagande med duhovščino in bogoslovci, pa tudi med laiki. Druga, posredna sredstva naj bi bila predvsem misijonska vzgoja bogoslovcev s pomočjo posebnega mesečnika, predavanja, zborovanja in podobno.

Kardinal prefekt je poudaril in živo naglasil željo svetega očeta, da bi se vendarle že vsi katoliški duhovniki po svetu včlanili v Unio Cleri, v to organizacijo, ki je bila povzdignjena v "papeško misijonsko družbo" — kot jo Pij XII. v svoji nedavni okrožnici "Fidei donum" nazivlje —, za lansoletni praznik Kristus Kralja. Tam pravi papež dobesedno: "Če bi se vsi duhovniki, vsi šolski ravnatelji in vsi voditelji kolegijev prizadevali, da bi v DŠV vpisali svoje vernike in svoje gorenice, bi v veliki meri izpolnili načrt, ki si ga je zastavila Unio Cleri." V svojem nagovoru je kardinal prefekt omenil tudi dogodek iz njegove mladosti: pred 80 leti, ko je bil komaj devetleten fantič, ga je neka gorečnica DŠV vpisala v družbo — še zdaj kot starček hrani prvo vpisnico, s katero je postal član "desetnije" v svoji rojstni fari... Kako je temu svetovnoznanemu misijonskemu delavcu prav članstvo v Družbi za širjenje vere pomaglo, da je skozi vse življenje ohranil pravo misijonsko gorečnost in jo kot duhovnik še povečal ter se ves dal v službo največji in prvi akciji katoliške Cerkve, ki je prav — misijonska akcija!

V dneh rimskega shoda so vse tri misijonske družbe pripravile tudi posebno razstavo misijonskega tiska, ki ga družbe izdajajo. Razstavljeni so bili tudi lepaki in ostalo propagandno gradivo, ki je po različnih delih sveta služilo lani za pripravo na misijonsko nedeljo.

Zborovalce je s posebno brzojavko pozdravil tudi sveti oče in iskreno zaželel, da bi se vpliv in delo papeških misijonskih družb večal in širil bolj in bolj, saj so prav one, ki nosijo glavno pezo vse velike pomoči misijonarjem pri njih delu za zmago božjega kraljestva po vsem svetu.

(Po uradnih poročilih agencije Fides napisal -nj.)

**IZPOLNJEVANJE ČLANSKIH DOLŽNOSTI D.Š.V. JE NAJMANJŠA
KATOLIŠKA MISIJONSKA DOLŽNOST!**

AVE MARIA

Misijski prizor v verzih. Spisala Marija Brenčič

OSEBE:

Marinka,)
Ana,) vaška dekleta.
Rezika,)

(Čas: nedeljski popoldan; scena: gozd, desno v ozadju Marijina kapelica.)

MARINKA:

Kako skrivnostno mi šume vetrovi,
z navidno roko božajo grmovje.
Kako šumljajo biserni valovi,
brze vsi razigrani čez skalovje.

Tako lepo mi v gozdni je samoti,
da mlada duša na ves svet pozabi.
Iz dalje nekaj mi hiti naproti,
z mogočnim in neslišnim glasom vabi.

Ukazujoče hkrati in proseče,
da bi ganotja skoraj zajokala;
obenem strogo in tako ljubeče,
da šla bi —kod in kam?— ne bi vprašala.

Zato prišla sem k Tebi, moja Mati.
Bila si mi v otroških dneh vodnica
in znala mi boš najbolj svetovati,
da božjega ne bom zavrgla klica.

Kar Bog zahteva, kar želi od mene,
vse, čisto vse sem izpolniti voljna —
želje so, misli, Njemu posvečene.

(Poklekne pred Marijo.)

Marija, zdrava — milosti si polna!
(Tiho moli. Z leve prideta Rezika in Ana.)

REZIKA:

Marinka je pa res tako pobožna:
pred znamenjem premoli vse nedelje.

ANA:

In zadnji čas postala je otožna,
ko gledam jo, me mine vse veselje,

pa bi tako ji rada nagajala.
Prej je bila vesela, razigrana,
zdaj pa tako prevzetna je postala.

REZIKA:

Prevzetna? To ne moreš reči, Ana!
No, resnejša je kot midve, seveda —
saj ti si res pravcata lahkoživka.
Smejal bi se ti človek, ko te gleda.

ANA: *(se zadaj približa klečeči Marinki in ji zatisne oči.)*

REZIKA:

Ne boš miru ji dala, nagajivka!

MARINKA: *(vstane)*

Nič hudega, saj ni me zbolelo.
Le pusti, Ana, me, saj vem, da ti si —
in s tabo Rezika, dekle veselo;
brez nje menda nikamor šla še nisi!

ANA:

In v prejšnjih dnevih tudi ne brez tebe!

REZIKA:

Res, čisto si se nama odtujila.

ANA:

Tako držiš se, da me kar zazebe —
kot da bi iz lesnikov jesih pila.

REZIKA:

Marinka, res — kaj neki premišljuješ?
saj si tako vesela bila včasih;
zdaj pa mo'čiš, sanjariš in samuješ —
in da si bolna, govore na vasi.

MARINKA:

Jaz bolna? — Če nikomur ne povesta,
vama povem — imam bolezen novo:
v daljavo kliče mene bela cesta.

(Se zazre zamišljeno v daljavo.)

ANA:

Marinka je zaljubljena gotovo.

REZIKA:

Ah, ne norčuj se! Skoro bi uganila!
že vem, kam bi Marinka šla najraje!

MARINKA:

Prijateljci! Vama bom odkrila:
odšla bom v tuje in neznane kraje,
kjer Jezusa ljudje še ne poznajo,
nevedni blodijo v temi poganstva,
zaupanje v malike še imajo.
Kdaj jim zasije svetla luč krščanstva?

REZIKA:

A veš, Marinka, tam ne bo kapele,
da pred Marijo bi vsak dan molila!

ANA:

Uh! V tiste divje boš odšla dežele!
A kaj, če bi se ladja potopila
s teboj? — Hodila boš po pragozdovih,
zverine divje slušala rjojenje —
in stoži se po naših ti domovih.

MARINKA:

Presilno je, premočno hrepenenje!

REZIKA:

Le bodi pametna! Poglej, Marinka!
doma te ljubijo, skrbijo zate.

Najbogatejših staršev si edinka,
a kdo se bo v tujini spomnil nate?

ANA:

Med črnimi ljudmi boš prebivala,
uboga, zapuščena samotarka —
brez matere, očeta boš ostala...
Ah, jaz že ne bi bila misijonarka!

(Se glasno zasmije — Marinka jo karajoče pogleda.)

MARINKA:

Zakaj pa ne? Molila boš za mene.
No, ne samo za mene — za misijone,
da vseh poganov duše dragocene
postale bi deležne rajske krone.

ANA:

Veš kaj, Marinka? Kar doma ostani!
Bog duše rešil bo lahko brez tebe!

MARINKA:

Mar se ti nič ne smilijo pogani?
Gospod za nas in zanje dal je Sebe!

In kaj naj mu darujemo v zahvalo
ljudje ubogi, ki je Stvarnik vsega?
Bogastvo zemeljsko Mu je premalo.
On hoče duše, saj so te — del Njega!

On hoče, mora v dušah kraljevati,
ker jih od vekomaj je ustvaril zase,
Poklic najlepši: duše reševati,
z nobenim drugim meriti ne da se!

Kaj bi bila kapela brez Marije —
in kaj ponosna cerkev brez oltarja?
Kaj duša, če je Kristus ne umije —
če milost je Njegova ne ožarja?

(V bližini zazvoni Ave Marijo.)

Zvoni. Večerni zvon zapel je Ave —
in glas njegov prav v dno srca prodira.
Iz src Mariji nese naj pozdrave —
nebeška vrata dušam naj odpira!

(Zapojo "Večerni zvon, o mili zvon" — med petjem:)

Z A V E S A.

STISKE, KI TAREJO SVET

(Nadaljevanje)

NEZADOSTNI ZASLUŽEK

Velika stiska, ki tare velikansko večino ljudi v sedanjem svetu, je tudi skrajno nizki in nezadostni zaslužek. V bogatih deželah, ki pa jih je izredno malo, se ljudje preživljajo s 1300 do 1500 dolarji letno, medtem ko jih Afričani in Azijci v pretežni večini zmorejo komaj 100 na leto. V Indiji povprečni prebivalec zasluži vsaj petindvajsetkrat manj kot povprečni Amerikanec. Izkazalo se je tudi, kako 1.089 milijonov ljudi v šestih različnih azijskih deželah nima niti po 100 dolarjev letnih dohodkov. V Grčiji, deželi starodavne kulture in civilizacije, imajo danes za prave srečneže tiste, ki zaslužijo 30 ameriških centimov dnevno, se pravi okrog 100 dolarjev na leto. V Egiptu pa je 16 milijonov kmetov, ki morajo sploh živeti človeka docela nevredno življenje.

Ob koncu lanskega aprila je revija *Réalités* objavila točne podatke, ki se nanašajo na številčno naseljenost ljudi in njih dohodke, po raznih deželah. Iz podatkov je očitno, da je v deželi, kjer so dohodki nekako enaki številu prebivalstva, možno neko zadovoljivo blagostanje. Če pa so dohodki znatno manjši, se vsa dežela čez noč znajde v bedi in pomanjkanju: to je primer v azijskih državah, kjer so na splošno dohodki vsaj za 9.8 odstotkov nižji od številčne moči prebivalstva. U.S.A. pa, kjer živi 6.5 odstotkov celotnega človeštva, v dohodkih, ki jih nudi svojemu prebivalstvu, preseže vse druge dežele kar za 32.3 odstotkov. V razmerju s številčno močjo prebivalstva imajo ljudje še vedno nadpovprečne dohodke tudi v Angliji, Franciji, Zapadni Nemčiji in v Kanadi. Kakšen strahoten prepad zija med dohodki prebivalcev nekaterih držav in med dohodki večine drugih, nam povedo številke: v U.S.A. je povprečni letni dohodek zadostno plačanega človeka 1453 dolarjev, v Kanadi 1252 dolarjev, v Belgiji 582, v Franciji 482, v državah zapadne Evrope na sploh 475 dolarjev, v Venezueli 469 dolarjev, v Argentini 346 dolarjev, v Rusiji 308 dolarjev, v državah na evropskem vzhodu 254 dolarjev, v Italiji 235 dolarjev, v latinski Ameriki povprečno 164 dolarjev, v Braziliji 144 dolarjev, v Grčiji 128 dolarjev, na Bližnjem vzhodu 115 dolarjev... na Japonskem pa samo 100 dolarjev, v Pakistanu 80, na Cejlonu 67, na Haiti 64, v Indiji 57, v Alžiru 57, v Boliviji 55, na Kitajskem 42, v Liberiji (Afrika) 38, na Južni Koreji 35, v Iranu pa 25.

NEPISMENOST IN NEPOUČENOST

Nesrečne razmere, ki so ljudi pritirale, da se boré zgolj za goli obstoj, so kot svoj grenki sad nanesele dobršnemu delu človeštva tudi nepismenost, nepoučenost in bolezn.

Neverjetno se čuje sredi 20. stoletja, pa je vendarle resnica, da je v razsežni državi, kot je Pakistan od vsega prebivalstva 85 do 90 odstotkov nepismenih, pa da obseže nevednost indijskega prebivalstva 84 % med moškimi in 97 % pri ženah. Latinska Amerika, ima okrog 70 milijonov nepismenih, medtem ko tu 19 milijonov otrok sploh še nikoli ni videlo šole ne zunaj in še manj znotraj. V Alžiru in Sudanu je 90 % vsega prebivalstva, ki ne zna ne brati ne pisati, v Egiptu, Ghani, Hondurasu in Boliviji pa jih je 75 %.

Na vsem svetu je danes po uradnih poročilih in dokazih ONU okrog 1.200 milijonov ljudi, ki ne znajo ne brati ne pisati, ter so tako oropani najosnovnejše izobrazbe; dodajmo temu še 250 milijonov otrok, ki ne hodijo v šole, ker šol ni. Samo Indonezija bi potrebovala danes 25.000 učiteljev, če bi hotela zadostiti potrebam osnovnošolskega pouka v svoji mladi državi.

Tudi siceršna nepoučenost je med veliko množico ljudi še vedno šiba božja, ki pesti človeštvo. Še vedno najdemo na svetu širne pokrajine in dežele, kjer ima čarovnik mnogo večji vpliv kot pa zdravnik, dežele, kjer ljudje zakoljejo petelina, da bi odgnali črne koze, medtem ko jih za vse na svetu ne pripraviš k poštenemu cepljenju... pokrajine, kjer v najboljši veri ljudje na podboje hišnih vrat obešajo posušeno in napol segnito cvetje, da bi odgnali kolero...

Strokovnjak za vzgojna vprašanja pri Združenih narodih, James Torres Bodet je zapisal naslednjo pomembno ugotovitev: "Nič me ni bolj presunilo kot strahotno spoznanje, da je najkrivičnejša meja v današnjem svetu prav ta, ki loči ljudi med tiste, kateri znajo brati in med tiste, ki ne znajo. Naravnost zona nas spreleti, če se domislimo koncentracijskih taborišč z vsemi strahotami, ki jih krijejo, medtem ko smo docela nebrižni, ko ugotavljamo, kako čez 1.200 milijonov mož in žena živi — ne za bodočo žico — pa navkljub temu v še mnogo strahotnejšem, nevidnem sicer, a zato nič manj resničnem suženjstvu popolne nevednosti in nepoučenosti."

Zanimiv poizkus je na tem področju storil oče Salcedo v Kolumbiji, kjer se je trudil, da bi ustvaril čim več šol; pa ni imel učnih moči, ne laikov ne redovnikov. Tedaj se je v stiski domislil posebnega "učitelja", ki ga je nazval "radijska šola". Šel je k radijski tvrdki Philips in si izposodil 2000 radijskih sprejemnikov, ki jih je namestil na najbolj pozabljenih in zanemarjenih seliščih svojega obširnega misijona. Po teh krajih ima že nekaj "vzgojiteljev", ki so odpravili komaj osnovne šole... Ti mu potem zbirajo otroke na kraju, kjer je namestil sprejemnik. Drugih učil tam ni kot preprosta šolska deska. Pouk gre zdaj kar po radiju iz osrednje oddajne postaje, iz "generalnega štaba" misijonarja Salcedo v kraju Suattenza. Šest ur vsak dan misijonar oddaja šolske ure po radiju — z enega samega kraja, pa ga lahko poslušajo tisoče kolumbijskih otrok, ki do včeraj morda sploh niso vedeli, da so kje na svetu kake pismenke. V svojih učnih urah misijonar ne obravnava samo golega šolskega pouka, marveč uči tudi glasbo,

seveda tako, da je pouk dostopen širokim ljudskim množicam, po dve uri razlaga ljudem poljedelstvo, kar naj dvigne kmetiške ljudi vsaj za stopnjo višje, spet v drugi uri jim govori o zdravstvu s praktičnimi navodili, kako naj se varujejo bolezn, zraven pa jim poroča še o novicah v domači deželi in po svetu sploh. Z eno besedo — splošna prosveta, ki teži za tem, da iz nevedneža napravi vedneža. Ker so posebno indijanski domačini strašansko zavzeti tudi za gledališče, jim od časa do časa oddaja tudi radijske igre, izvečine v domačem jeziku. Te radijske šole v Kolumbiji so po izključni zaslugi enega samega katoliškega misijonarja doživele takšen uspeh, da je pokroviteljstvo nad njimi prevzela UNESCO (Vzgojno-kulturna organizacija Združenih narodov).

BOLEZNI

Zlosrečne posledice nepismenosti in nepoučenosti v kaki deželi se kažejo v veliki meri tudi v nje naravnost obupnem zdravstvenem stanju.

Množice zdravnikov, ki jih premore današnji svet — skupno jih je okrog 1.200.000 in sleherno leto za zdravnike v 85 državah diplomira okrog 60.000 medicincev — nas utegnejo varati, da si lahko predstavljamo češ, če je toliko zdravniških moči v svetu, se ljudem za zdravje pač ni posebno bati. A kaj ko je razdelitev vseh teh zdravniških moči danes naravnost nemogoča. Denarne koristi, ki jih zdravniški poklic danes ranocelnikom v veliki meri nudi, le-te nagibajo, da se drže predvsem v krajih, kjer z malim trudom lahko veliko zaslužijo. Prave bele vrane so tisti maloštevilni idealisti, ki do globine razumejo svoj vzvišeni poklic: pomagati bednemu, naj ima denar ali ne, naj živi v palači ali v zamorski ilnati bajti. Odtod tako veliko, naravnost obupno pomanjkanje zdravniških moči prav v misijonskih deželah, ki po svoji materielni zaostalosti pač ne morejo zdravniku nuditi nobenega upanja na kak vrtoglav zaslužek.

V Egiptu, postavimo, živi v 4000 seliščih čez 16 milijonov felahov (ti tvorijo večino egiptskega prebivalstva in se ukvarjajo s poljedelstvom, a so več kot siromašni!). Za vse te bedneže skrbi komaj 1200 zdravnikov... Ni čuda, da je v deželi ob Nilu umrljivost med otroki v zadnjih letih dosegla naravnost astronomski porast odstotkov — 163 na tisoč! V Indoneziji živi 80 milijonov ljudi, pa ima kot mali Egipt samo 1200 zdravnikov, ki so izvečine tujei. Medtem ko v Švici na 500 prebivalcev pride ena bolnišnica, pride v južnoameriškem Peruju ena na 5000 ljudi. Najstrahotnejše je v tem pogledu pač v Indiji, ki jo štejejo za drugo deželo na svetu, takoj za Kitajsko, po številu prebivalstva. Prenaseljenost in revščina sta vzrok, da je ta ogromna dežela na najnižji življenjski stopnji v svetu. Velikanska večina Indijcev se rodi, živi in umira, ne da bi sploh kdaj videla zdravnika...

Vsega skupaj premore Indija bore 12.000 bolnišnic, dispanzerjev in zavetišč, ki morejo nuditi zdravniško pomoč. Po golih računih naj bi tam na vsakih 50.000 prebivalcev bila ena bolnišnica. A 99 odstotkov

od njih jih živi po mestih, na deželi pa je komaj 15 % vsega indijskega prebivalstva, pa bi bilo treba zdravniško pomoč oskrbeti vsaj pol milijona vasem v tej neizmerni deželi, kjer se vsako leto v zdravniških in njim pomožnih vedah izobrazi komaj 5000 študentov.

Zelo dragocena in priznana je v Indiji zdravniška pomoč, ki jo nudijo protestantski misijoni. Ti vodijo lepo število 300 bolnišnic. Katoličani s svojimi 5 kolegiji za zdravniške vede in vsega skupaj 50 bolnišnicami (od teh jih je 45, ki imajo vsaka manj kot 100 postelj) smo daleč za njimi. Največ od katoliške strani store na zdravniškem področju v Indiji redovnice znamenite ameriške misijonske družbe Medical Missions Sisters, ki jo je ustanovila konvertitka, č.m. Anna Dengel.

Zaradi prezgodnjega sklepanja zakonov, ki je posebna šiba božja v Indiji, živi danes tam okrog 133.282 vdov ali ločenk — od 5 do 14 leta, pa prav tako kakih 66.000 vdovcev in ločencev iste starosti!

Vsako leto umrje zaradi kolere v Indiji 200.000 ljudi, zaradi pika strupenih kač pa 20.000 (na vsem svetu je letno 40.000 smrtnih primerov zaradi kačjega pika!), da sploh ne omenjamo griže, tifusa in kuge. V Indiji se loti malarija vsako leto 5 milijonov ljudi; posledica — poldrugi milijon tuberkuloznih vsako leto; jetika sama jih pa na leto pobere pol milijona. Polovica indijskih otrok ne učaka 10 let!

Kakih 700 milijonov ljudi na svetu trpi stalno pomanjkanje hrane, da ne rečemo naravnost lakoto. V Črni Afriki je 40 milijonov ljudi, ki so zaradi nezadostne prehrane docela oslabei. Kako naj se vsi ti milijoni vsaj za silo upirajo boleznim? So pokrajine na svetu, kjer je 90% ljudi stalno bolnih; polovica hrane, ki jo ti bolniki prejmejo, jim gre v izgubo, saj je v hranivo ne njim, marveč kužnim klicam, ki so v njih oslabeledih in rahitičnih telesih.

Uradna poročila cenijo na nekako 100 milijonov tiste, ki jih letno napade malarija, nad 50 milijonov po vsem svetu pa jih spravi v grob jetika. Res je tuberkuloza v zadnjih dvajsetih letih že precej popustila, izginila pa še zdavnaj ni.

V vročih pokrajinah se Svetovna zdravstvena organizacija močno prizadeva za preganjanje močvirske mrzlice, ki udari vsako leto kakih 300 milijonov ljudi in povzroči čez 3 milijone žrtev. Ta šiba božja je danes skoraj premagana na Formozi. Tudi v Indiji se je po prizadevanju mnogih, posebno misijonskih zdravniških organizacij umrljivost vsaj za spoznanje zmanjšala. Povprečna življenjska starost Indijcev je od 27 segla na 32 let.

Azija je v splošnem glede zdravstva najbolj zanemarjena in zaostala celina. Poročila dokazujejo, da je v Franciji več bolniških postelj kot v vseh azijskih bolnišnicah skupaj! V tako veliki deželi, kot je Indija, je za 4500 ljudi pripravljena samo — 1 postelja!

G o b a v o s t, ki ji posvečamo še posebej nekaj misli, je ena najstrašnejših boleznim, ki tarejo človeštvo. Še danes, ko je zdravniška veda dosegla svoj višek, kakršnega nikoli prej v zgodovini, je med

prvimi bolezenskimi kugami in še vedno po vsem svetu razširjena. Po znamenitem zdravniku Hansonu, ki je največ storil za preganjanje te bolezni, se imenuje tudi Hansonova bolezen. Najnovejša poročila navajajo, da je danes na vsem svetu čez 10 milijonov gobavih. V Evropi je teh bolnikov 25.000, v Sev. Ameriki 3000, v Južni pa 150.000. Strahotno gospodari Hansonova bolezen v Afriki, kjer so našeli 2.910.000 gobavih. Po otočju Tihega morja trpi 120.000 nesrečnih. Najhujše pa je udarjena Azija, kjer je gobavcev 6.700.000! Navkljub vsej zdravniški prijadevnosti, posebno od strani katoliških misijonskih organizacij, pa so za preganjanje gobavosti pravzaprav še vedno premalo storili. Pomislimo samo na Indijo, kjer so našeli 2.500.000 teh nesrečnih bolnikov, pa jih je v zdravniški oskrbi komaj neznatno število 10.000 — do zadnjega vsi v katoliških gobaviščih!

Znamenita misijonska sestra, zdravnica Marija Suzana je pred nekaj leti pripravila po dolgotrajnih poizkusih novo cepivo proti gobavosti. Katoliško misijonsko zdravništvo stavi velike upe v to zdravilo.

Misijoni vzdržujejo po misijonskih deželah skupno 291 gobavišč, ki so v pomoč čez 20.000 gobavim. Denarna podpora za te prepotrebne bolnišnice prihaja z rimske Propagande, posebno pa iz posebne misijonske družbe sv. Frančiška v pomoč gobavim, ki ima svoj sedež v francoskem Lurdu in je od svoje ustanovitve do danes zbrala za pomoč gobavim že čez 1 milijon angleških funtov šterlingov.

Ob tej strahotni šibi znanih in neznanih bolezni, ki sredi "naprednega" 20. stoletja tako pošastno tarejo milijone in milijone ljudi po vsem svetu, se moramo katoličani, ki uživamo dobroto božjega daru — zdravja, še posebej domisliti besed znamenitega očeta Pierra, ko v svojem pozivu vsemu človeštvu kliče:

"Ne zapirajte oči pred strahotno bedo vesoljnega človeštva! Zdramate se!

Ker ste sami srečni, ne pozabite, da je vaša odgovornost zato večja. Ker ste srečnejši od polovice vsega človeštva, ne pozabite, da ste bolj odgovorni, kot druga polovica človeštva!"

(Sledi)

-nj

Z NAŠO POMOČJO SLOVENSKIM MISIJONARJEM
POMAGAMO LAJŠATI STISKE, KI TAREJO SVET.

ROJAKI,
DARUJTE V SKLAD
ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE!

RIM, ATENE, NAIROBI IN NAZAJ

Piše Maksimilijan Jezernik, Rim. — Nadaljevanje.

IX. LUSAKA

Jutranje sonce se je dvignilo že več kot za eno ped nad bližnjim hribčkom, prikukalo v prijazno sobico ter prikazalo vso njeno lepoto in snago, katere zaradi mnogih razlogov sinoči sploh nisem zapazil.

Soba je pravo ogledalo, v katerem se zrcali moje revno stanje. Med vožnjo se nismo niti zavedali, kako smo se naužili prahu in da je vsa naša prtljaga dostojna le za puščavo in ne za višje sloje lušaških krogov. Kaj napraviti? Česar koli se dotaknem, se dvigne prah, da je veselje. Hvala Bogu, da je budilka zvonila malo predčasno in sem pridno izrabil nekaj prostih trenutkov za snaženje. Dzim je v isti zadregi. Z medsebojnim spodbujanjem si dajeva pogum in se končno odločiva za kapelo.

Sestre so uganile najin položaj. Po zajtrku naju le vprašajo, česa si želiva, in niso niti hotele slišati odgovora, kot da bi bile prav vse razumele iz najinega nasmeha. Ko se vrneva od obeda, je vse temeljito osnaženo; nobenega sledu o prahu. Perilo oprano, suho in zlikano. Kako so napravile vse to v treh urah, mi je prava uganka. Dzim je samo pripomnil: "So pač Nemke"!

PRESTOLNO MESTO

Jutranja zarja je razgrnila temno zaveso in za njo se je prikazala Lusaka v vsej svoji lepoti in stvarnosti. Najino stanovanje je majhna vila sredi velikega dvorišča dominikanskih sester. Hišica ni velika, ravno za dve osebi in kazno je, da so jo zgradili nalašč za goste. Prijetno gnezdo, sredi nepregledne ravnine. Proti severni strani je sestrska kapelica in del šolskih poslopij, ki se nadaljujejo proti zahodu in skoro docela zaokrožijo veliko dvorišče in odrežejo od ostalega mesta. Na nasprotni strani se pogied izgublja v neizmerni daljavi; le tik ob šolskem posloppju je kaplanova hišica.

Po poročilih, ki sem jih nabral pozneje, je to najvažnejša angleška deklška srednja šola. Angleška šola in nemški učitelji? V odgovor mi je nekdo samo dostavil, da je pred kratkim hčerka angleškega senatorja zapustila angleško šolo in presedlala na katoliško nemško gimnazijo, ker imajo nemške sestre boljši angleški naglas.

Ne čudim se. Njihova težnja je vzgojiti moralno značajna, duhovno bistra in telesno zdrava dekleta. Zadošča bežen pogled po poslopjih in v kapelici. Vse je snažno in se sveti kot ogledalo. Zrcali mlada srca.

Takšno je okolje, kjer bova preživela, ali morda bolj natančno, prenočila štiri noči. Sestrsko pažnja bo čez mero nadomestila najino pustolovščino preteklih dni; prijazen kapucinski pater Fleen, zastopnik katoliških šol in tajnik livingstonskega škofa, pridata naši skupini znanstveno oznako. Livingški škof ji doda, s svojo ponižnostjo in pobožnostjo, smisel za samoodpoved. Dva jezuitska brata, ki sta prišla s podeželskega misijona za pripravljalno delo, spajata z izredno naravnostjo delo z molitvijo, skromnost z dostojanstvenostjo in nakažeta pot k duhovnim višinam.

Lusaka je novo mesto. Salisburški škof se še spominja, da je stalo ob njegovem prvem prihodu v ta kraj le nekaj napol razpadlih hiš. Danes je glavno mesto Severne Rodezije, z angleškim guvernerjem, vsemi osrednjimi uradi in šolami. V nekaj letih se je razvila v cvetoče mesto, kjer se spajata skoro na vsakem koraku preteklost in bodočnost. Dolge, dvosmerne ceste so lepo zagotovilo, da v bodoče ne bodo imeli problemov, s katerimi se mučijo srednjeveška evropska mesta. Ob strani so jarki, ki spominjajo, da je bila še včeraj zapuščena zemlja. Poleg lepih zelenih gredic, okrog majhnih pritličnih hišic, je onstran ceste požgana planjava. Poleg guvernerjeve palače je mesto še tako revno, da nima svoje stolnice in škofijskega sedeža in ga vodi samo apostolski vikar. Dežela, neizmerna po razsežnosti, ima le en milijon in pol prebivalcev. Po večini so domačini, z nekaj evropskih priseljencev in Indijcev, ki so prišli iskat boljše sreče.

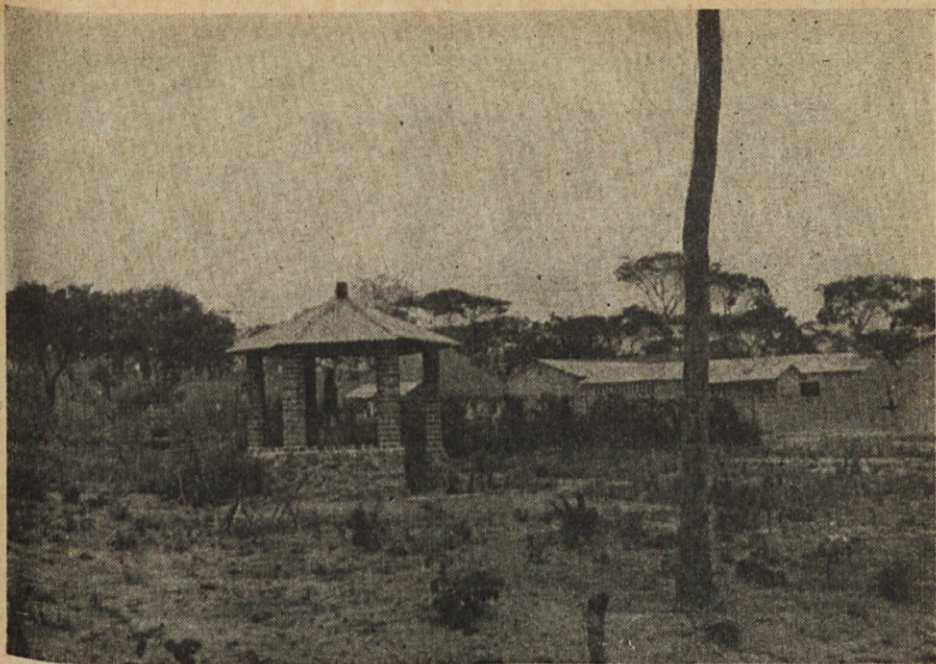
Na prvi pogled bi mislil, da sem v mestu navideznih nasprotij. V resnici pa je razvoj, ki teži za duhovnim in ekonomskim blagostanjem.

Samo tri dni bom užival lusaško ozračje. Veter nagaja delavcem, ki garajo cel ljubi dan na dvorišču in pripravljajo oltar za škofovsko posvečenje. Le malo manjka, da jim ne odnese plahte. Jaz pa sem vesel in zadovoljen, ker zavlačuje vročino, ki bi morala po pripovedovanju že pred nekaj dnevi potrkatii na vrata.

NA VEČER PRED POSVEČENJEM

Ni časa za počitek. Sestre mislijo na snago in red in midva z Dzimom kot da bi prišla s počitnic na delo. Program je natrpan: h guvernerju v poklon, po mestu, da si ogledamo poslopje, ki bi moralo postati škofova rezidenca, vaje za obrede, slovesen sprejem pri guvernerju in zadnje priprave za jutrišnjo slovesnost.

“Čim prej h guvernerju,” meni Fleen. Obisk bo kratek, toliko, da vpišemo svoja imena v knjigo in se znebimo skrbi. Bolje ne ugovarjati in ubogati. Bel talar je že zlikan in je kot nalašč za to slovesnost. A kaj? Avto je še ves prašen in talar res ni najbolj pripravna cunja za snaženje. A se je treba vdati. Pazim na vse načine, da pustim še nekaj

Marijina kapelica bedi nad mladim misijonom.

dela šoferju za pozneje, vendar se mi zdi, da bi me moral zahvaliti za pomoč.

Guvernerjeva palača odgovarja časti in krajevnim razmeram. Lepa je, a ne prevelika in visoka; snažna je, a ob našem prihodu so snažili okna. V njej vlada popolen mir in zunaj stražijo afriški vojaki.

Obisk je prav kratek. Samo podpis v knjigo in se vrnemo v stan. Zdelo se mi je, da smo zginili neopaženo, vendar je prispelo čez dve uri pismo s povabilom na slovesni sprejem, ki ga priredi guverner na čast apostolskemu delegatu in novemu škofu.

A pred tem je še druga zadeva, ki je zelo važna za nadaljne delo misijonskega škofa. V bližini državnih uradov je lep kos zemlje, na katerem stoji lepa palača. Od tukaj bo bodoči škof vodil katoliško gibanje v mladi državi.

Sprejem je šele ob četrť čez šest. Nismo v Italiji, kjer bi to pomenilo pol ure pozneje. Ne. Smo pri pravem angleškem visokem uradniku, kjer je četrť čez šest ravno četrť čez šest: ne pet minut preje, ne pet minut pozneje. Poleg tega je treba dokazati, da smo rimski gostje zelo natančni.

Kljub vsej natančnosti smo se uštelí. Avto je pridrvel pred glavni vhod pet minut prehitro. Kaj napraviti? Šofer mirno nadaljuje, kot da

bi šli na sprehod, in čez dve minuti obrne. Ravno eno minuto pred določenim časom zavoji k vhodu in ob četrť čez šest stopili v palačo.

Guverner je prijazna oseba. Visok in suh Anglež, ki s splošnim zadovoljstvom vodi novo provinco. Z gospa in dvema hčerkama pozdravi vsakega gosta in s tem se začne uraden sprejem.

Povabljenec bo nad sto. Cerkveni dostojanstveniki ter višji svetni uradniki so v glavnem Evropejci, katerim se pridruži nekaj Indijcev in prav malo afriških zastopnikov. Morda bi jih mogel prešteti na prste ene roke. Ozračje je prijetno in prijazno. Guverner govori z vsakim in pri meni se je seveda zanimal, kaj menim o trenutnih razmerah v Rodeziji, kako gleda Rim na gibanje Mau Mauov in podobne težnje afriških narodov. Zapeljivo vprašanje, kjer je treba paziti na vsako besedo. Namesto, da bi zdrknil na politično polje, sem začel pri zanimivostih pokrajine in izrazil svojo domnevo, da bo verjetno tudi za evropske priseljenke Rodezija zelo privlačna. Za mene je gotovo velika sreča, da sem utegnil tako daleč na jug, ker mi bo koristilo pri stanovskem delu. Sem hvaležen za gostoljubnost, ob kateri se nehote spomnim na lepo Angleško, kjer sem se že dvakrat mudil. S pogovorom sva bila oba zadovoljna.

Med povabljeneci srečam patra, ki je že 28 let v Rodeziji in je zgradil 42 šol. Njegov sad je viden. Ob strani mu stojita dva domača učitelja, bivša učenca. Da, najbrž je zapazil, kako se manjša pod težo let in kako bodoči voditelji dvigajo ponosno glave. Kot da bi pater zapazil mojo misel, se lahnio nasmehne, češ da so "dobri fantje". Nisem dvomil. Predno se poslovimo, me prosita, naj jima pošljem iz Rima dva rožna venca, ki naj ju blagoslovi papež Vnebovzete. Nisem pozabil na obljubo. Dodal sem še čudodelno svetinjico za mnogočlansko družino.

Zunaj je pihal močan veter in na vrtu dominikank se mučijo ubogi delavci. Pridno delajo, da bi dokončali oder, oltar ter uvrstili sedeže za goste.

Po večerji sem si izbral afriško družbo. Prisedel sem k domačemu duhovniku in sva kramljala. V začetku sem govoril jaz; kmalu polovico, nazadnje sem skoro samo molčal in poslušal. Kot da bi listal in požiral roman. Afriški duhovnik je najbrž že sladko spal, ko sem jaz še vedno listal po njegovem romanu. Vedno isto branje in vendar toliko zanimivosti.

ŠKOFOVSKO POSVEČENJE

Bralec si že predstavlja silno gnečo, vse polno ljudi, ki so se nabrali z vseh vetrov in prišli na izredno slavje. Tisoči in tisoči, vsi v uniformah z godbo na čelu. V tem tonu bi smel nadaljevati in bi mi najbrž vsakdo verjel.

Ni res. Čeprav so bile zastopane vse skupine, so se kar udobno namestili v zasilni prostor na dvorišču, ki so ga pokrili s plahto. Ni bilo število, ki bi predstavljalo kaj izrednega, zanimivo je bilo presenečeno zlivanje vseh mogočih elementov okrog malega, smehljajočega se ško-

Skupina poljskih in irskih misijonarjev v Lusaki.

fa. Guvernerjeva družina je za trenutek pozabila na svojo protestantsko veroizpoved in ves čas prisostvovala slovesnosti. Najrazličnejši državni uradniki so napolnili prve vrste; evropska naselbina je zasedla skoro vse sedeže in z obrazov poljske manjšine izžareva veselje.

In to je vse?

Ne! Še zdaleka ne! Premalo bi bilo, da bi prižgalo v škofovem srcu plamen duhovniške radosti. Nad oblastmi, ob strani evropske kolonije, za Poljaki, je zrl množico, ki je napolnila večino prostora — afriške ljudi. Pokriti sedeži niso zanje in zasilna streha je premajhna, da bi jih sprejela pod svoje okrilje. So na zadnjih mestih. In vendar je njihovo število zdaleka presegalo vse ostale. Niso ostali doma. Prišli so. V novem škofu so odkrili svojega prijatelja in zrl v njem svojega očeta.

Posvečenje je končano. Evropejci se stiskajo po sprejemnici in prerivajo za čašo čaja. Domačini so razpršeni pod drevesi in čakajo. Grem od drevesa do drevesa. Obiščem vse skupine. Ustavim se pri domači ženski kongregaciji, ki se je udeležila skoro polnoštevilo, in odgovarjam na tisoč vprašanj. Njihova molitev me bo spremljala na nadaljni poti in mi odpirala pota do src.

Obed je brez uradnega značaja in je samo za duhovnike. Približno polovica je Poljakov in drugo polovico sestavljajo irski patri in ne-

Skupina gojenk misijonske šole v Lusaki.

kaj domačih duhovnikov. Kako prijetno! Besedam irskega predstavnika odgovori škof. Okolje je pač najbolj primerno za odkritje notranjih čustev. Sam med duhovniki, ki so se zbrali od več strani, prišli v Rodezijo in težijo za istim ciljem. Nekaj domačih duhovnikov, v katerih vidijo misijonarji prvi sad in znamenje novih časov. Ob pogledu na pestro sliko različnih obrazov, barv, značajev, privre iz dna duše molitev novoposvečenega škofa: "Naj bom vaš služabnik, sodelavec, vodja, ki kaže pot h glavnemu cilju, k božji časti, k ukoreninjenju katoliške Cerkve na rodezijskih tleh".

Prijateljsko srečanje je le majhen oddih, kateremu sledi hladna vsakdanjost, ki dosega danes svoj višek v slavnostni večerji. Med več stotin povabljenih so zastopstva vseh mogočih skupin in teženj. Od ministrov do navadnih učiteljev, od katoliških gibanj do mohamedancev. Prestolnica se poklanja novemu škofu.

Ob govorici, da bo najmanj pet govorov, me je stresla mrzlica. V resnici jih je bilo enajst. Ne pretiravam in se nisem uštel, ker sem v tej točki preveč občutljiv. Sicer pa bo bolje, da si ogledamo sončne plati.

Pred mano je mlad Irec, zgovoren in nemiren, da ni mogoče narvezati nobenega resnega pogovora. Pozneje sem zvedel, da je časnikar. Na desnici je poljski jezuit, umirjen pater, ki ima za sabo veliko

S slavnosti posvečenja v Lusaki: Okoliščani prihajajo.

življenjskih izkušenj. Na levici prisede star avstralski veteran. V mladih letih se je bojeval na rodezijskih tleh in se tako uživel v novi svet, da se je na stara leta vrnil na osvojeno zemljo in si želi, da bi tudi tukaj našel svoj večni počitek. Med drugim naj omenim indijskega muslimana in resnega Angleža, ki ga niti irski časnikar ni mogel spraviti v dobro voljo; le govori so ga zmigali in ga tako prevzeli, da je dvakrat od veselja udaril po mizi.

Govori so torej poglobitvena točka današnje večerje. Kratki in priljubljeni, bolj v razvedrilo kot v pokoro. Svete mu očetu in angleški kraljici samo napitnice. Holandski škof napije novemu pastirju, podčrta njegovo prikupljivost in prijazno razigranost. Novoposvečenec odgovori. Pred sabo zre pisano sliko nove črede, njene težave in težnje. Kaj naj obljubi? Pred nekaj leti je zapustil staro mater, se odrekel domovini, danes obljublja afriškim narodom, da jim bo pokazal nebeško domovino in nebeško Mater.

Predstavnika vlade, oba odlična katoličana in bivša gojenca jezuitov, skušata biti malo hudomušna. Minister opozori na začetke jezuitskega misijona. Zaradi notranjih bojov na Portugalskem je sklenila vlada, da izžene poljske jezuite iz Mozambika. Ubogi patri niso vedeli kaj napraviti. V skrajni stiski se obrnejo k angleškim anglikanskim oblastem v Rodezijo. Ne toliko zaradi upanja na uspeh, kakor zaradi

Prizor s posvečenja škofa v Lusaki.

sklepa, da hočejo poizkusiti vse, samo da ostanejo v Afriki. In glej, proti vsakemu pričakovanju pride pozitiven odgovor. To je začetek jezuitskih misijonov v Severni Rodeziji. Angleška anglikanska vlada je ponudila zatočišče jezuitom, ki jih je izgnala s svojega ozemlja portugalska katoliška vlada. Drugi predstavnik je skušal videti v dejstvu jezuitsko vsemogočnost. O njej je slišal govoriti že v zavodu kot gojenec, ko se je širila govorica, da je sveti oče proglasil papeževo nezmotljivost na predlog jezuitskega generala.

POGLED V BODOČNOST.

Večerja je podobna večerji. V današnji vsakdanjosti pa je le nekaj novega; nekaj izrednega, česar Lusaka do danes še ni videla.

Predstavnik O'Brian, goreč in simpatičen irski jezuit, podčrta novost. Prvič v zgodovini Lusake so na slavnostni večerji tudi predstavniki domačinov. Splošno navdušenje prevzame omizje. Je težko reči, kako uživa rimsko srce, ko vidi, da je katoliška Cerkev tudi tokrat prva predrla trd, res trd led; prodrila v afriška srca, v krog vseh narodov. Patrova beseda je kot vžigalica, ki prižge navdušenje domačinov. Njihov zastopnik prosi za besedo in zdi se mi, da zrem pred sabo pesnika, ki deklamira slavospev katoliškim misijonarjem.

Pogled na afriško vas.

Dovolj s hvalo. Čas je resen in pogled usmerjen v bodočnost. Jutra nja zarja. Vstaja sonce, ki bo prineslo katoliškemu življenju novih sil. Toda še malo potrpljenja. Poljski priseljenc zaigra na otožne gosli. Nežen in otožen je njegov napev. Mati novega škofa je še na Poljskem in ne ve za današnji praznik. Poljski priseljenci pozdravljajo novega pastirja in mu želijo čim več blagoslova. Rodezija ne bo nikoli njihova domovina, a so veseli, ker bo domovina njihovih otrok. Chopinova melodija se je zgubila neslišno v daljavi in v sobi so odjeknili slovesni jasni napevi novih časov.

Salisburški škof je oznanilec nove dobe. Spremljal je Lusako od zibelke do zadnjega razvoja. Današnji praznik je prehodna točka. Cerkev, in ne država naznanja danes, da vstaja nov rod. Preveč je ganjen. V očeh se poigravajo solze. Spominja se Mojzesa, ki je gledal sveto deželo. — Prihaja nov rod!

Apostolski delegat napije mladini, ki vstaja in sega po dediščini očetov. Besede so pretehtane, premišljene kot zdravniški recept, ki je odkril potuhnjeno bolezen in navaja odrešilno zdravilo.

“Na obisku v Rimu si je Hitler želel ogledati vatikanske muzeje. Pij XI ni dovolil, ampak je v znak protesta odšel v Castelgandolfo in zaprl Vatikan. V Rimu so sanjali o nadčloveku in Pij XI je istočasno na Propagandi obsojal ob prisotnosti predstavnikov celega sveta

Katoliški skviti v Rodeziji.

novi križ, ki je začasno krasil rimske palače. Zadostovala je zadnja vojna in novi križ je izginil z bojišča.”

Rodezija je na križišču in si izbira svoj križ.

Edinost človeške družbe, božje očetovstvo, in edinost cilja, h kateremu hoče pripeljati katoliška Cerkev vse narode, brez kakršne koli razlike, so temelji, na katerih bo morala sloneti nova afriška družba. Drugače bo navidezna zmaga le začetek končnega poraza. Prvi znaki so dobri. Škof je brez palače, brez stolnice, a je našel denar za bogoslovje in vzdržuje 80 domačih, afriških gojencev. Up in zagotovilo za bodočnost Cerkve na rodezijskih tleh.

Ob pol dvanajstih smo zapuščali dvorano.

Glavni namen dolgega potovanja je dosežen in pogled se spet upira proti severu na pot, ki naju bo pripeljala v Mombaso. Popoldne končam osebno pošto, in se pripravljam na odhod. Popoldne zadnji obiski in po večerji akademija srednješolk.

Zadnja noč v lepi Lusaki. V mislih zbiram pomembnejše dogodke, razne spomine, ki so se vjeli v dušo. Sestrska gostoljubnost, prijazno okolje, mladi škof, veseli patri, dva pobožna brata, ki klečita pred Najsvetejšim in prebirata jagode obrabljenega rožnega venca, so zadnje harmonije, ki še odmevajo v moji duši.

Veter je potihnil in v torek se obete vroč dan. Po zajtrku se poslovimo od sester. Vsaka beseda je preveč uboga, da bi izrazila našo zahvalo za njihovo delo. Tri dni bodo smele govoriti med obedom in srednješolke imajo en dan počitnic. To bo njihov zadnji spomin na najin obisk.

“Bog blagoslovi vaše delo!” je naše voščilo patrom.

“Srečno pot!” odgovarjajo misijonarji.

Ford je prevzel vlogo bele hišice in z Dzimom sva njegova gosta.

(Sledi)

MISIJONARJU KNOBLEHARJU

Bil kmečke hiše sin si. Sred polja
zaslišal si v tihoti božji klic
in tvoj pogled je šel za letom ptic,
kjer čakale so duše na Boga.

Popustil si oralo brez besed,
prisluhnil — in vesel objel daljine,
oči so srečne zrle piramid višine
in v pesku drobnem redkih potov sled.

V Egipt te gnalo je srce drhteče,
tam vrgel prve brazde poln mladostnih sil;
iskal ovce, trpel, obhodil Nil
skoraj do tja, kjer svet ravnik preseče.

Ko bi ne bil slovenske zemlje sin,
po knjigah bi povsod Tvoj pot slavili;
obraz Tvoj bi vklesali v kamen, v bron ulili,
da bi potomcem bil v svetel spomin.

A mi ne v bron, ne v kamen, le v srce
vklesati hočemo Tvoj svetli lik;
po Tvojem zgledu — misijonar — svetnik —
iskali bomo — za Boga — ovce.

Karel Mauser, l.1945.

ISLAM in KRISTUS

V oktobru bo minilo leto dni, kar so Judje, Francozi in Angleži ponesrečeno udarili po egiptovskem Nasserju. Vojaški spopad, ki je pretil izzvati novo svetovno, to pot atomsko vojno, se je bolj po zaslugi Bele hiše kot norveškega tajnika Združenih narodov kaj kmalu končal: klavrno za oba krščanska in judovska zaveznika, pa na videz zmagovito za ambicioznega Farukovega naslednika v Kairu. Nazadnje je ostalo vse pri starem: kanal je še vedno v rokah faraonovih potomcev, Abrahamovi otroci pa tudi niso zasedli dežele, ki bi jim po zgodovinski opravičenosti sicer pripadala. Pač pa je skrito, a vendar zadosti krepko klorutu prejel komunistični hujskač, ki se je že veselil kot tretji v sporu, da bo Bližnji Vzhod spravil v svojo maŕiho. Obisk pravljjičnega arabskega Sauda v Washingtonu pa poznejši dogodki v Jordaniji so dokazali hkrati s prijateljskim jadranjem 7. ameriške flote v Libanon, da Zapadu ni vseeno, kako je z islamskim svetom, vsaj na Bližnjem Vzhodu.

Ob vseh teh dogodkih pa se je katoliški svet spet nekoliko bolj začel zanimati za vedno bolj pereče vprašanje miselne usmerjenosti islamskega sveta. Spet je bolj živo zaživel v zavesti krščanskih narodov resnica: islam je po štirinajstih stoletjih življenja še vedno čudovito trdna sila, ki ji je znal Mohamed, njen arhitekt, vtisniti naravnost železno povezanost med vsemi njenimi udi in žilami.

Pokazali pa so se prav ob nedavnih zapletljajih tudi znaki, da se navkljub vsej trdnosti v islamu nekaj giblje, nekaj kot nagibanje k sožitju z drugimi, nekaj, kar islam sili, da sede za skupno mizo k pogovoru z drugimi. Prav gotovo je vse to plod zunanjih vplivov, ki bodo prej ali slej rodili svoj vidni sad. Pokazalo se je tudi, da je danes zadržanje islama do krščanstva, posebno v mohamedanskih kulturnih in višjih krogih, precej drugačno kot v prejšnjih stoletjih.

Islam išče stikov s krščanskim svetom: ker se je znašel pred istim sovražnikom kot krščanstvo, se pravi — pred brezbožnim komunizmom, pa tudi ker se sam v sebi preživlja, ker se je nekako umiril, ker ni več tisti bojeviti "turek" kot pred stoletji.

En sam kamniti blok

Nasplošno je islam evangeliju še vedno docela zaprt in nezaupljiv. Velikanski kamniti blok, ki zajame okrog 350 milijonov duš, skoraj šestino vsega človeštva, navidezna razcepljenost islamskega verstva na različne ločine kot so sumaniti, sibiti, izmaeliti in druge, izvečine samo zgodovinski ali pa obredni pojavi, prav nič ne zmore nezmakljivo trdne osnove njegove, ki s takšno žilavo klenostjo sloni vsa na koranu. Največja mohamedanska univerza, znamenita Al-Azhar v Kairu, je nekako možgansko središče, iz katerega gredo kot nevidne niti vsa

določila najvišja navodila, ki zadenejo islamski verski nauk in pokoravanje Prerokovim predpisom: nihče jim ne ugovarja, vsi mohamedanci, naj so še tako daleč v arabski puščavi ali po atlaških gorah, se ji do pičice uklonejo. V Al-Azharju se od časa do časa sestane tudi svet velikih ulemov ali učiteljev postave, ki izdaja določila in ukrepe; in vsakdo se jim mora pokoriti in jih sprejeti.

Pred dvema leti so na takem zborovanju ulemov ugotovili in določili, da ima vsak muslimanski vernik dolžnost praznovati vzhod prve pomladanske lune, ki pomeni začetek svetega posta, ramadán, pa tudi obliko tega praznovanja. Ko je šejk Abd-el-Ralman Tag po kairskem radiu oznanil vsemu muslimanskemu svetu ugotovitve in določila vrhovnega zbora, so ga enako pazljivo poslušali po maroških in tripolitanskih skalah, kot po carigrajskih, bagdadskih ali djakartskih mošejah v daljni Indoneziji.

Islamski svet je navkljub bučni naklonjenosti — bučni bolj kot pomembni — do zapadnega načina življenja in navad, ki jih v zadnjih časih lahko zaznamo v nekaterih koranu vdanih deželah kot so Turčija, Iran in Egipt, še vedno versko in družabno nezlomljiv in nezmakljiv en sam kamniti blok.

Dvoje knjig o Kristusu

Ni pa čisto brez vsakega pomena, da sta ravno v Kairu, v sveti trdnjavi koranskega nauka, izšli v kratkem razdobju druga za drugo dve knjigi o Kristusu, ki sta jih napisala dva priznana islamska pisatelja. Ne le, da avtorja v obeh delih z največjim spoštovanjem govorita o našem božjem Odrešeniku, marveč v njiju kar mrgoli hvale in slavospevov Kristusu in njegovemu delu. Malmud Elaqqb, ki je po vsem muslimanskem kulturnem svetu naravnost zaslovel po svoji apologiji islama in po življenjepisu o Mohamedu, je napisal delo z naslovom: "*Kristusov geni*". Jasno in odkrito priznava zgodovinsko moč štirih evangelijev in resničnost Kristusove osebnosti: ne taji Gospodovih čudežev, priznava jih in zavrača vse predsodke racionalizma. A najvažnejše v knjigi je verjetno slavospev, ki ga pisatelj na vsaki strani svojega dela neprikrito poje veri, ki jo je Kristus ustanovil, pa njeni čudovito visoki duhovnosti.

Druga knjiga nosi naslov "*Zlobno mesto*". Avtor ji je nič manj sloviti pisatelj dr. Kamel Hussein, rektor ibrahimske univerze, enako znamenit zdravnik kot književnik. V "*Zlobnem mestu*" njega pisec z zunanje, vidne strani naše krščanske vere kot miren in nepristranski opazovalec razpravlja o sodbi proti Kristusu, ki se je ne pomišlja označiti kot največji zločin v vsej človeški zgodovini... Kot zdravniku, ki mu je konjiček pacientova analiza, mu študij račlenjevanja sodbe in posameznih oseb, ki v nji nastopajo, nudi čudovito podlago, da z izredno prevzetostjo razpravlja hkrati o bivanju božjem, o svobodi, o oblasti in o človekovi vesti. Prav gotovo najlepše poglavje v knjigi

“Povratek k pridigi na gori” je naravnost mojstrsko razpravljanje o Jezusovem socialnem nauku. Razumljivo, da avtorjeva misel ni vedno v skladu z našim verskim naukom. Tako, postavimo, Kristusova smrt na križu (umirajoči Bog je za muslimana nekaj naravnost nazaslišanega!) je razložen s stavkom iz korana, za katerega se avtor spretno skrije, ko pravi: “Bog pa ga je postavil prav blizu samemu sebi.”

Pojav teh dveh knjig, pa sloves, ki sta ga doživeli ravno v Kairu, v srcu mohamedanstva, vse to je precej očiten dokaz, da mrje zastrupljeno vzdušje sovraštva in nasilja, ki je polnilo prejšnja stoletja ob vsem, kar je nosilo krščansko ime, pa da se nebo vedri v razumevanje in celo v naklonjenost, ki je prvi korak k obojestranskemu razumevanju in spoštovanju.

Komunizem — skupni sovražnik

Četudi se na prvi pogled morda neverjetno zdi, je pa vendarle res, da je tudi pojav komunizma v svetu precej vplival na to ugodno spremembo v islamskem zadržanju do krščanstva. Nobenega dvoma, da je Marxov materialistični in brezbožni nauk sovražen ne le krščanstvu, marveč sleherni religiji sploh. Izobraženi muslimani so to resničnost kaj kmalu ugotovili in zaskrbljeno gledajo na globoko duhovno in moralno krizo, ki pretresa današnji svet. Nujno, da tedaj iščejo stikov in zaveznitva z drugimi duhovnimi silami za skupno obrambno fronto; kajti čutijo, kako do zdaj najnevarnejši sovražnik stika krog njihovega doma in se zaganja ne več samo v koransko vero, ki je osnova muslimanske države, marveč prav v same v dednih izročilih zakoreninjene temelje vsega muslimanskega življenja.

Nič čudnega, če sta glavni tajnik Arabske lige in egiptovski prosvetni minister Taka Hussein tik pred lanskim spopadom z Albionom, Parizom in Tel Avivom poiskala stik s Sveto Stolico, da bi po skupnem razmotrivanju s katoličani vendarle ustvarili stične točke za skupen nastop katoliškega in islamskega sveta pri reševanju perečih vprašanj v današnjem svetu.

Pomembno in razveseljivo hkrati je tudi, da tako na skupščini Združenih narodov kot pri vseh njenih pomožnih odsekih, kot je UNESCO, zastopniki muslimanskih držav, ki se vedno nagibajo k bolj duhovnemu pojmovanju vseh stvari, skoraj redno odkrito podpró vsakršen katoliški predlog ali zahtevo, ki se tičejo kulturnih in socialnih vprašanj.

Notranje vrenje

Ob vseh teh ugodnih pojavih se človek nehote vprašuje, če je ta islamska naklonjenost in hkrati iskanje stikov s katolištvom samo nujna trenutna posledica položaja, v katerem so danes mohamedanske

države, ki jih sili, da si iščejo zaveznika pred skupnim sovražnikom, ali pa je morda še kaj več?

Nedvomno je v islamu nekako notranje vrenje. Odlični španski misijonar Gerónimo Díaz Yusti, ki je globok poznavalec islama in njegovih vprašanj posebno v odnosu do krščanskega sveta, pravi, da "ne gre samo za zunanje pomembne in očitne stvari kot sta ženska emancipacija v islamskem svetu ali pa vedno večje teženje v monogamijo (enoženstvo) posebno med imovitejšimi sloji, marveč še vse bolj za bistvena vprašanja, ki so izredne važnosti za družabni ustroj, versko, politično in socialno ves zakovan v koranu, za vprašanja kot je tisto o navdihnjenju te Mohamedove knjige, ali pa za vprašanje odnosov do nemuslimanskih, posebe krščanske manjšine...".

Islam oznanja in veruje, da je koran po besedi navdihnjena knjiga, se pravi: Bog sam ga je narekoval Mohamedu po angelovih ustih. Navdihnjena knjiga tedaj, ne le kar zgolj nje miselnost zadene, marveč tudi njena beseda, črka in glas — navdihnjeno vse od zgoraj, prav kot je zvenelo iz ust nebeškega glasnika. Ta edino možna razlaga o navdihnjenju pri pisanju korana, je bila vse do zdaj edino veljavna in dovoljena po strogi muslimanski pravovernosti. Prav sedanji egiptovski prosvetni minister, Taha Hussein je pred kakimi tridesetimi leti v neki svoji literarni razpravi nekako podvomil o legendah, ki jih je v koranu vse polno. Pohujšanje je bilo velikansko. Knjigo so prepovedali in pobrali iz knjigarn; šele ko je avtor vnesel vanjo vse predpisane in točno določene popravke, so verske oblasti spet dovolile nov natis. Navkljub temu je pisatelj pozneje zasedel profesorsko mesto na Al-Azharju, odkoder ga je Nasser poklical za prosvetnega ministra: dokaz, da se starodavna okorelost in strogost krhata, pa da si določena mnenja in pogledi, ki so še včeraj veljali morda za pravo bogokletje, danes tudi v islamu odpirajo pot, vsaj med izobraženci.

Ni več zaprtih mejá

Islamsko zadržanje do drugoverskih manjšin je tudi pomembna točka, ki so jo mohamedanski učenjaki prav tako vzeli v pretres. Po koranu kristjani in judje ne morejo nikoli biti kot državljani enakovredni muslimanom. So samo ljudje, ki so v varstvu polmeseca. Ta neenakost pa se prav gotovo upira pojmovanju moderne demokratske države. Večina muslimanskih držav so redne članice Organizacije združenih narodov in so z vsemi drugimi vred podpisale slovesno izjavo o človečanskih pravicah, ki je ena izmed temeljev ustanovne listine. Izjava pa zagovarja tudi popolno enakopravnost v verskih vprašanjih. Kako naj zdaj muslimanske države svoj podpis na izjavi o človečanskih pravicah spravijo v sklad s svojim muslimanskim verskim naukom? Mnogi islamski učenjaki skušajo to izjavo o človečanskih pravicah prav po muslimansko tolmačiti: pravijo, da verska svoboda pomeni svobodno

odločitev, da vztrajaš v svoji veri ali pa prestopiš v islam. Nikakor pa nočejo priznati svobode izstopa iz islama in prestopa v drugo vero. Vendar pa je vedno več znamenitih pravnikov in ulemov, ki pravijo, da je takšna razlaga naravnost jalova, pa da se bo prej ali slej treba opogumiti in priznati edino pravo razlago: obojestranska svoboda — pristop k islamu ali pa izstop iz njega, kot se posameznik hoče odločiti.

Kdaj bo tisti "prej ali slej", kdaj pogum med odločujočimi v muslimanskem svetu, da bodo priznali vsi, kar mnogi na tihem danes že priznavajo? Vedno hujše trenje v sodobnem svetu in ta vsak dan večja nujna, da si muslimani iščejo zaslombe in zaveznitvo pri kristjanih za obrambo pred mogočnim skupnim sovražnikom, vse to vzbuja upanje, da se bo sto in stoletna nepremakljivost islamska vendarle slednjič omajala. Upanje tudi, da bodo krščanske manjšine in posebej katoliški misijonarji po mohamedanskih deželah skoraj uživali več in več svobode pri svojem delu in apostolatu, posebno na vzgojnem področju. To pa bo nedvomno rodilo kot dobrodošel sad bolj nepristransko poznanje naše vere in njenih zveličavnih naukov, kar je prvi in najnujnejši pogoj za pripravo muslimanske miselnosti na tisto zmagovito uro, ko bo vdano in z iskrenim srcem sprejela Kristusa.

ALADIN

NAŠ BARAGA

Življenje in delo škofa Friderika Barage

(Posmrtni govor Rev. Edvarda Jackerja v petek dne 31. januarja 1868 v katedrali sv. Petra v Marquette, Michigan. — Vzeto iz tednika "The Marquette Weekly Plaindealer, izdaja z dne 30. januarja 1868.)

Izdano v posebni brošuri l. 1957. — Založila Baragova zveza, 444 S. Fourth St., Marquette, Michigan. — Iz angleščine v slovenščino prevedel Ruda Jurčec.

(Nadaljevanje.)

BARAGA — MISIJONAR

Med ljudmi so značaji, ki jih veseli potovanje in se navdušujejo za pusto-
lovščine; čim bolj izredna je kaka stvar, tem bolj jim prija in razvnema njih do-
mišljijo. Za ljudi z globokim verskim čustvovanjem (neredko je tako razpolo-
ženje v opreki z verskimi načeli ali nameni) je življenje med misijonarji samo
posebna prilika za zadoščevanje njihovi samoljubnosti. Učinki take miselnosti
pa se kralu razkrinkajo. V prav kratkem času bodo taki napačni misijonarji
zapustili svoja mesta, ker jih bo resničnost razočarala. Preveč je vse daleč od
tistega, kar je skuhala njih domišljija. Ako pa bi že ostali misijonarji, tedaj
bo njihova setev rodila slabe sadove.

Ali je bilo tako tudi z našim novim misijonarjem? Ravno nasprotno. Dasi
ni bil neobčutljiv za nove in izredne dogodke v misijonstvu, ki so prijali njegovemu
srcu, bi vendarle raje živel v ugodnejšem okolju v domovini, kjer bi imel mir v
svojem domu, posvečal bi se svojemu priljubljenemu delu in bi mu bili prihra-
njeni vsi pretresi v težkih okoliščinah misijonarjenja v Evropi. V novem svetu pa
že. Gotovo bi mu bile ljubše izbranosti življenja v Evropi. V novem svetu pa
se je moral boriti s surovostmi v divjinah Amerike. Toda sam ni sledil klicu
narave, kajti v njem je bilo spoznanje mnogo višjega reda. Bog je govoril skozi
vse vabe in klice in njegova duša se je odločila za dela najvišje ljubezni.

Baraga je hotel biti vedno vsem vse, da jih pridobi za Kristusa. Bil je pri-
jatelj ubogih, nevednih otrok. Nežno jih je ljubil, ker je v njih gledal otroke
istega Boga. In oni so čutili to njegovo ljubezen in so jo tudi vračali. Toda v
njegovi domovini so bili verjetno ljudje, ki so bili bolj sposobni od njega in prav
tako sposobni skrbeti za bližnjega, ubogega in zapuščene otroke, a to ne v tujem.

polno — zakaj ni šel tja in med njimi opravljal delo reševanja in ljubezni? Ali niso stiske, potrebe in pomanjkanja tam enako čakale nanj? Tam bi tudi mogel doseči enako mero popolnosti. Da, božja volja ga je privedla sem in Tisti, ki mu je vlil željo in navdih, mu je dal tudi sredstva. Kot pravi misijonar se je odločil delati za slavo božjo in v tem sklepu bo ostal trden in zvest. Z božjo milostjo bo ostal zvest do konca.

Navajal bom nekaj izvlečkov iz pisem, ki jih je Baraga pisal svoji družbi na Dunaju. Tudi iz pisem sestri Amaliji jih bom posnel in iz vseh boste spoznali klice veselja, ki so se porajali v mladem duhovniku ob prihodu v novi svet: "Moje srce je polno hvaležnosti (tako piše iz Newyorka) božji Previdnosti, ki me je ljubeče pripeljala do tod. Ta čustva so me navdajala, ko sem stopil na tla novega sveta. Tukaj je velik, toda tako malo obdelan božji vinograd, kjer je treba opraviti toliko dela in kjer je toliko tisočev tistih, ki ne vedo za Boga in njegovo resnico". Nekaj časa pozneje je ob prihodu na prvo misijonsko postajo pisal: "Srečen dan, ko sem prvič stopil med divjake; med njimi bom sedaj živel do svojega zadnjega diha, ako je to božja volja". Še malo pozneje: "Moja želja je izpolnjena. Sedaj živim sredi divjakov in velika večina med njimi je še vedno poganska. Sem edini belec med njimi daleč naokoli". Vendar preidimo k dogodkom, kajti čas dopušča samo kratek pregled njegovega delovanja in uspehov.

Baraga je potoval z ladjo in vozovi do Cincinnatija, kjer se je predstavil svetniškemu Edvardu Fenwicku, škofu v Ohio in administratorju severozahodnih področij. Ozemlje se je raztezalo daleč po severu in zahodu Ohia, po deželi, ki se danes naziva Michigan. Baraga je pisal: "Bolj dobrohotnega, ponižnega, požnega, vnetega in plemenitega škofa si ne morete misliti. Bil je silno vesel ko je izvedel, da ne želim ostati v mestu, ampak da hočem v misijone med divjake". Toda letni čas ni dopuščal takojšnjega odhoda. Zato je opravljal najprej pastirsko službo v mestu samem. Pridigoval je v nemščini in spovedoval v vseh modernih jezikih, le v svojem jeziku ni imel prilike. Obiskoval je bolnike, poučeval otroke in se navajal na angleščino, ki je njena glavna pravila poznal že v Evropi. Pridno se je začel navajati na otavski dialekt in je bil vesel napredka.

Ko je v aprilu potoval proti severu, je bila pot že misijonsko delo. Kjer je srečal katoličane, jim je pridigal, osveževal njih vero in jim omogočal prejemanje zakramentov. Včasih je bilo med poslušalci več protestantov kot pa katoličanov. V tistih dneh je pisal: "Bili so kar zadovoljni s tistim, kar sem jim govoril, vendar drevo ne pade, ko mu zadaš prvi udarec".

Iz Miamisbourga je odšel 10 km. globoko v gozdove, da bi obiskal samo eno katoliško družino, in potem že 15 km daleč, da je obiskal Irea, ki že 50 let ni videl katoliškega duhovnika in je bil že 81 let star, skoraj popolnoma gluha in slep. Nikdo od njih ni klical tega misijonarja in zanj sploh niso vedeli, prav tako mu tudi niso mogli povrniti stroškov. Duhovno veselje je bilo tisto, ki mu je poplačalo trud in napor.

V Daytonu je naletel na skupino že mlačnih katoličanov. Ko je prišel tja za njim njegov škof, je Baraga skoraj podlegel skušnjavi, da bi ostal med temi belci in skrbel zanje v njihovi raztresenosti, kjer so živeli v veliki materialni in duhovni bedi. Res je bila sreča za Indijance, da je odklonil to misel in skupno s škofom Fenwickom odšel v Detroit, kjer je ostal pet dni, pridigal in spovedoval.

Ko se je odprla plovba, je dne 20. maja zapustil Detroit in odšel v Arbre Croche, kamor je prišel dne 28. maja 1831. Gotovo bo ta datum ostal zapisan z zlatimi črkami v zgodovini severnih indijanskih misijonov.

MISIJONI V OTTAWI

Arbre Croche ali tudi Waganakisi je bila velika vas ottawskih Indijancev ob jezeru Michigan. Leži v severnozahodnem delu Spodnjega polotoka ob Michiganu. (V tistem času je ime Arbre Croche veljalo za vse področje, ne pa samo za naselje, ki je sedaj Harbor Springs). Jezuitski misijonarji so obiskovali te kraje v sedemnajstem stoletju in v prvi polovici 18. stoletja, vendar so sledovi njihovega dela že zabrisani. Dve leti pred Baragovim prihodom je belgijski duhovnik p. Dejean znova odprl misijon in to s precejšnjim uspehom. Več stodomačinov je krstil. Toda misijonar se je vrnil v Evropo in novinci, malo potrjeni v veri, so ostali brez pastirja. Veliko je bilo tedaj veselje mladih kristjanov, ko so imeli med seboj prvič svojega škofa, ki so zanj vedeli in ga tudi ljubili; še bolj pa so se pač razveselili, ko so dobili novega misijonarja za očeta. Že pri prvem srečanju je pridobil srca vseh zase.

Zgradili so si že cerkev in šolsko poslopje in še župnišče, vendar je bilo vse že v takem stanju, da ni bilo več za popravilo. Baraga je tako popisal svoje bivališče dunajski družbi: "Kadar dežuje — je šaljivo dodal — moram razgrniti plašč nad mizo, da rešim knjige in ostale listine, da jih ne poplavi. Nad svojim ležiščem razpnem dežnik, da ostane suho. Sam se pa umaknem v tisti del sobe, kjer dežuje najmanj".

Ko je bil nastanjen tako, kakor je bilo mogoče, se ni zadrževal in začel izpolnjevati misijonarske dolžnosti. Vsak dan je ob peti uri zjutraj zvonil za angelski pozdrav in skoraj vsi kristjani so prihiteli v svetišče, kjer je vodja skupine prebral jutranje molitve. Nato se je začela služba božja, katere se je udeležila velika večina prebivalstva. Čez dan je učil otroke s sodelovanjem tolmača, obiskoval kristjane in pogane, zlasti tiste, ki so kazali naklonjenost do katoliške vere, ni pa opustil obiskovati tudi tiste, ki so bili trmasti in uporni ko krščanskega nauka. Misijonar je imel le malo želja in je bil z malim zadovoljen, nobene dneve ure ni opustil, da ne bi izvršil kakega drugega dela. Ob sončnem zahodu se je verna občina spet zbrala okoli svojega pastirja za krščanski nauk in večerne molitve. Ob nedeljah so dodajali pridigo svečani službi božji, pri večernicah so molitvam dodali še druga opravila.

Vas je bila kmalu podobna dobro urejeni verski občini. Bili so redki dnevi, da ni bilo nobenega Indijanca pri obhajilu. Ob nedeljah in praznikih je bila obhajilna miza številno obiskana. Od časa do časa so gorele grmade, kjer so zažigali razna zdravila in čarovniške pripomočke, orodja za vraže — vse na veliko veselje misijonarja in krščanskega prebivalstva. Poganske orgije so izginjale in vraže so strašile ali zabavale samo še otrčke. Misijonar je govoril vsem brez ozira na okoliščine in letne čase, plemenito in strogo, kakor so pač narekovale okoliščine. Sam je bil zgled gorečnosti, samozatajevanja, ponižnosti in ljubezni in nad vsem tem so se ti otroci narave čudili. Kmalu so mu začeli dajati naziv

“Manitou”, kar pomeni nadčloveško bitje. Le malo se jih je moglo upirati njegovemu pozivu in vabljenju in v kratkem času je bil krščen vsak, ki je živel v bližini in je mogel zahajati k pouku.

Naslednjo pomlad je Baraga dosegel že velik napredek pri težavnem proučevanju jezika in se je podajal na svoja misijonska potovanja, ki so postala velika in glavna naloga med poletnim časom. Sam je popisal eno takih potovanj na otočje Beaver, kraj, kjer se je leta 1864 odigrala velika mormonska tragedija.

“Ko so moji župljani opravili svojo velikonočno dolžnost (tako je pisal v svojem poročilu dne 1. julija 1831), sem se podal na pot, da bi razširjal nauk drugim otrokom narave, ki tega do tedaj še niso čuli iz ust katoliškega duhovnika. Najprej sem obiskal zelo prijeten otok na jezeru Michigan, ki je tako oddaljen, da ga je v daljavi z obale videti kot meglo, večinoma pa sploh ni viden. Otok je precej velik, štiri legije po površini in se imenuje Beaver Island. V pretekli zimí je Indijanec prišel v Arbre Croche, ki se je poučil o prvih resnicah krščanstva. Sedaj je on stebel krščanstva v kraju. Še pred odhodom iz Arbre Crochea je bil krščen in je svojim rojakom oznanil, da bo on pomlad prišel med nje oznanjat vero v Boga. Mož me je obvestil, da bi bili vsi zelo veseli, ako pridem na Brewer Island oznanjat novo vero. Res je, da so bili tam ljudje, ki niso bili enakih misli z mojimi željami in nadami in so dvomili o mojih načrtih; vendar sem se podal na pot, z vero v Boga, ki je obljubil, da bo vedno ob svojih služabnikih skozi vse čase in do konca sveta.

Ko sem se bližal otoku, je moje srce močno bilo. Običajno imam s seboj belo zastavo z rdečim križem, ki jo razvijem, kadar se bližam misijonski postojanki, da bi otočani spoznali moj čoln. Ko smo se bližali otoku, smo jadrali ravno ob zelo ugodnem vetru. Znamenje miru se je mirno vilo v vetru in naznanjalo, da prihaja služabnik Kristusov. Indijanci so s svojim izrednim vidom od daleč spoznali mojo zastavo in poglavar je odredil obesiti njegovo zastavo na najvišji stebel. Moji spremljevalci — domačini so spoznali poglavarjevo zastavo, in ko so to razlagali kot dober znak, sem se pomiril. Ko smo prišli bližje otoku, sem videl na obali množice domačinov. Skoraj vsi so prišli. Možje so oddali dva strela iz pušk, da bi izrazili svoje veselje. Komaj sem stopil na obalo, so prišli vsi možje k meni in me pozdravili s krepkim stiskanjem rok. Nato so me odvedli v vas — to je v naselje osmerih koč, zgrajenih iz blata. Najprej sem prišel v poglavarjevo stanovanje, kjer je bilo že mnogo domačinov, ker pač niso hoteli zamuditi prilike videti prvega duhovnika v življenju.

Kadar se pogovarjate z domačini, morate vpoštovati poseben postopek. Zato nisem začel takoj govoriti o tem, zakaj sem prišel, ampak sem govoril o raznih drugih stvareh; šele potem sem prosil poglavarja, da naj skliče zbor vseh članov velikega sveta. Rekel sem, da naj bi bilo to naslednji dan, ker jim moram govoriti o važnih stvareh. Tako so se zbrali naslednji dan in sem jim kratko in odločno razložil potrebo in korist krščanske vere. Ob koncu sem zaprosil poglavarja, da naj mi odgovori. Odgovoril mi je po svojem zastopniku: vesel je, da more pozdraviti duhovnika na svojem otoku in goreče želijo sprejeti krščansko vero. Lahko si mislite, s kakšnim veseljem je bilo prevzeto moje srce. Ostal sem pri njih nekaj časa in jih učil v veri. Bilo je dne 11. maja, ko sem mogel biti tako srečen in krstiti prvih 22 divjakov”.

Vsi misijoni pa se niso začeli pod tako ugodnimi znamenji. Na samem otoku je kmalu po prvih pridigah evangelija izbruhnulo hudo nasprotovanje. Pogani, nahujskal jih je vaški čarovnik, niso dovolili kristjanom prostora za zgraditev svetišča. Nazadnje so pristali in to šele, ko so jim dali velike količine pijač in tobaka. Tada pomagalo je le malo — kmalu nato se je preganjanje obnovilo in kristjani so se morali preseliti v Arbres Croche.

To in naslednje poletje je Baraga potoval še v druga bolj oddaljena področja in otoke. Obiskal je Little Detroit, Grand Traverse, Manistee in Grand River. (Grand River je bil nad 200 milj od Arbres Crochea). Povsod je učil in krstil in kjer je bilo mogoče, je gradil cerkve, če drugačne ne, pa iz blata. Hudo je govoril o misijonarjevih težavah, stiskah in nadlogah v tako istisnjeni obliki in iti mimo njegovih uspehov s tako skromnimi besedami. Ako bi govorili obširneje, ne bi prišli do konca. Pri nadaljevanju se bo pokazala potreba še krajše obdelave.

Ko je Baraga bil še v Arbres Crocheu, je v letu 1832 potoval v Kanado, da bi prevzel angleške doklade, in v Ottawi je natisnil molitvenik in cerkveno pesmarico s katekizmom za svoje Indijance. Ko je bil s tem namenom v Detroitu, je neki duhovnik značilno v pismu opisal Barago takole: "Baraga je zelo ubog, živi kot trapist, a njegova sreča je neizmerno velika".

Naslednjo jesen v letu 1833 je dosegel, da je dobil sodelavca p. Saenderla, C.S.S.R. Njemu je predal misijon v Arbres Crocheu, sam pa je odšel v Grand River; to je bilo tedaj veliko naselje (*danes se imenuje Grand Rapids*), kjer je bil že večkrat poprej in je na pomlad po prvih nagovorih in poučevanju že krstil 100 poganov. Komaj je prišel, je naletel na nasprotovanje skupine dvanajstih "krščenih" Indijancev. Ta skupina je bila vse, kar so tekom osmih let v naselju mogli pridobiti za krščanstvo protestantski misijonarji. Za njihova prigovarjanja in napade se Baraga ni zmenil. Kmalu se je moral spopasti z mnogo večjim zlom, ki je obvladovalo kraj: pijančevanje. S to napako je imel izredne težkoče.

Indijanci so bili v stalnem stiku z belim človekom. Iz sosednih krajev so prihajali trgovci krzna in prinašali pijačo, s katero so zastrupljali dušo in telo Indijanskim lovecem na zverjad. Pijača je bila zelo močna in nevarna. Baraga je hodil med ljudmi, učil otroke, opozarjal na zmernost in svaril pred pogubnostjo alkoholnih pijač. S tem si je nakopal sovraštvo pijači vdanih Indijancev in trgovcev, ki so delili pijačo, da so lahko bolj ugodno prihajali do krzna. Število pijači vdanih Indijancev je naraščalo iz dneva v dan. V borbi proti zlu alkohola je postal za Barago položaj tako nevaren, da ni bil več varen v svojem lastnem domovanju.

Nekega večera je prišla skupina pijanih divjakov, da bi ga ubila; vendar niso mogli vdreti v hišo in so odnehali. Misijonar pa ni popustil, opravljal je naprej svoja misijonska potovanja in peš ali na konju obiskal Detroit; certe so bile slabe in poleg tega potovanje po njih nevarno. Nikjer ni bilo primernih okrevališč in na dolgih potovanjih je moral pogosto stradati. Velike težave je imel, ko je iskal primernih delavcev in obrtnikov, da bi mu zidali cerkve, kapele, župnišča in šole. Žetev pa je bila še vedno skromna in glavna krivda je bila — kuga pijančevanja. Ko je ugotovil, da je v 16 mesecih krstil samo 170 oseb, je prosil za premostitev in na njegovo mesto je prišel madžarski misijonar Viszoczky. Baraga si je že dolgo želel, da bi se preselil v ugodnejše področje. Bilo je to v South Shore na Gornjem jezeru; tam so bolj blagi domačini čakali na misijonarja.

(Sledi.)

ZAHVALE MISIJONARJEV

Pismo višjega predstojnika jezuitskih misijonov v kalkutski škofiji (Indija), naslovljeno na uredništvo "Kat. Misijonov":

Slovenski Misijonski zvezi, Bs. Aires:

V teh kratkih besedah želim izraziti hvaležnost, ki jo čutim do Vas zaradi velikodušnosti, ki ste nam jo izkazali. Naj vas Bog blagoslovi, vas in vse vaše družine.

Kot vam je znano, smo tu v veliki stiski; predvsem nas muči pomanjkanje duhovnikov, ki bi nam pomagali pri delu. Tudi veste, da vzgoja duhovskega naraščaja zahteva čas in denar. Pomoč, ki ste nam jo poslali prav za vzgojo duhovskega naraščaja, je čez vse pomembna. Tudi sami boste po tej svoji pomoči deležni za luženja pri delu, ki ga tukaj opravljamo, zraven pa še molitev duhovnikov, ki ste jim pomagali do oltarja. Prepričan sem, da bo Bog za tako velikodušnost vašo razlil na vas ves svoj blagoslov.

Znano vam je že, kako težko je dobiti ljudi od drugje za naše misijonsko delo. Počasi bomo skušali dobiti nove misijonske poklice med domačini samimi. Vsako molitev za uspeh teh poklicev bomo več kot cenili. Iz srca pa vam bomo hvaležni, če nam boste poleg molitve mogli od časa do časa pomagati tudi s kakim malim darom, saj, kot sem prej omenil, vzgoja duhovskega naraščaja zahteva čas in denar.

Spominjal se vas bom vneto v svojih molitvah in pri sveti maši. Naj vas vse Bog obilno blagoslovi!

Iz Jeruzalema, v jordanskem delu svetega mesta, se za poslani dar zahvaljuje misijonarka sestra M. ANGELINA:

Včeraj (13.VII.1957) je prispel ček in danes pismo. Za oboje prisrčen "Bog plačaj!" — Po duhovnih vajah, ki jih bomo pričele v prihodnjem tednu, bom kaj več pisala in poslala tudi slike sve-

tega mesta in okolice. — V molitvi z vsemi slovenskimi dobrotniki!

Iz Osake na Japonskem je pisala v zahvalo misijonarka usmiljenka s. BENJAMINA KARDINAR:

Iz srca se zahvalim za pismo z "bogatim" čekom, pa za veselo presenečenje, ki sem ga doživela z obiskom rev. Slapšaka, ki se mu je pridružil tudi naš slovenski jezuitski misijonar p. Kos iz Tokija. Naj Bog vse žrtve in dobroto poplača s svojim bogatim blagoslovom.

Oba naša draga obiskovalca sta na žalost ostala pri nas le dobrih deset minut. Toliko sem le uspela, da sem mogla priklicati še svojo misijonsko sestro Jančarjevo, ki deluje tu v bližini. Lahko si mislite, da nama je tako nenaden, skoraj nepričakovan slovenski obisk sredi misijonske Japonske kar sapa zaprl.

V juniju smo se za letne duhovne vaje vse štiri slovenske misijonarki usmiljenke zbrale v naši osrednji hiši v Mairo. Vse drage sestre so bile izredno vesele prelepega darila. Denar sem med sestre razdelila ob koncu duhovnih vaj. Poslala pa sem tudi č. s. Maknisi Luževic in pa s. Miklavčič. Upam, da sta vsaka svojo vsoto v redu prejeli, čeprav mi do danes še nista potrdili.

Topla molitev vseh naših tukajšnjih otrok naj spremlja vse slovenske dobrotnike!

V začetku julija je pisal iz Caroline (Južna Afrika) misijonar p. ALBIN KLADNIK. Zahvaljuje se za poslani denarni dar in zraven izredno zanimivo popisuje svoje delo in prizadevanja na misijonu, kjer deluje že deset let:

Tisočera zahvala in Bog povrni za razveseljivo sporočilo. Ko sem se vrnil z duhovnih vaj, me je čakal doma že tudi ček.

V pismu so me nekoliko zbudle besede, češ da na fotografiji, ki sem jo poslal, ne najdete črnih... Edini razlog,

da jih zares ni, je bil ta, ker je naš škof naročil, naj novo cerkev uradno pred državnimi oblastmi odpremo, da bi ji s tem dali nekakšen pečat uradne cerkve med stotinami različnih protestantskih ločin po naši deželi. Povabil sem torej zastopnike državne oblasti. Ti pa bi prav gotovo ne prišli, če bi se črnici vrteli okrog cerkve... Drugi razlog spet pa je ta, ker bi bila cerkev za vse pač mnogo premajhna! Užalili bi črnice, če bi dali prednost belim; še bolj pa te, če bi črnice postavili na prvo mesto. Tretji razlog, da tam ni bilo zamorcev tedaj, je bil tudi ta — želja po kakih darovih: nekaj sem le hotel ob tej priložnosti za cerkev nabrati. Od tistih belih, ki so na fotografiji, niti eden ni iz moje fare — so marveč Hrvatje iz Johannesburga. Za črnice smo potem praznik posebej pripravili in so bili na moč zadovoljni. Sam sem jim svojo zadrego in kar je drugega bilo, razložil; kar brž in brez očitkov so stvar z vsem razumevanjem uvideli. Žal tokrat nisem imel fotoaparata, ker še do danes nisem prišel do takšnega razkošja... Uradno blagoslovitev cerkve so pa fotografirali beli. V tolažbo pa povem, da je v moji župniji samo 8 belih katoličanov, medtem ko je črncev 250! V petih letih sem krstil samo dva bela otroka, pa čez 200 odraslih in nedoraslih črncev. V obrambo belih katoličanov pa spet povem, da so tu med nami res dobri ljudje. V Johannesburgu in Pretoriji so katoliške cerkve vsako nedeljo nabito polne. Našim škofom so na njih poziv, ko je šlo za ohranitev črnskih šol, zbrali cel milijon funtov — vse za zamorce! Črnih katoličanov je v Južnoafriški uniji okoli 600.000, belih pa le 140.000. Razveljavljiva je tudi, da so naši beli katoličani odločno na cerkveni strani, kar rasno politiko zadene in odločno proti uradni vladni gonji. Prav zato pa katoliška Cerkev tudi uživa tak ugled med domačini in tujci — saj prav ona najodločneje brani pravice in enakost črncev!

Moj čas desetih let v "strelskem jarku" poteka. Samo še leto dni je pred

menoj. Čutim, kako zmučen sem že. Ves ta čas sem b'l na "fronti", vedno v prvih vrstah, največkrat v zelo težkih razmerah, docela sam sebi prepuščen. Naši črnici tu dajejo vsakemu posebno ime. Mene poznajo pod imenom "umkane" — po naše se to pravi: majhen... In so točno zadeli: majhen po postavi, majhen pred Bogom in pred ljudmi. Upam, da bo zato tudi odgovornost manjša...

Medtem sem odprl dve novi podružnici, ki sta kakih 40 milj od Caroline. Tako se misijon počasi razvija. Cerkev je zrasla, pognala je korenine! Kdor me bo nasledil, bo imel tisočkrat lažje delo. Carolini se namreč obeta zares velika bodočnost. Začeli bodo zidati tu velikanski jez z največjo elektrarno v Južni Afriki. Inženirji so že tukaj. Prišlo pa bo veliko belih in še več črnih delavcev. Odpreti nameravajo tudi tovarne in premogovnike. Cene zemljiščem so tu že desetkratno poročile. Naš škof je izredno vesel, da smo se o pravem času zasidrili v tem delu in si tudi že postavili cerkev. B'lo je torej vse to zares delo božje Previdnosti! Celo črnici južno od Sahare prihajajo v to našo deželo zlata in zaslužka. Južna Afrika je neka-ka včerajšnja Amerika za vso Afrko!

Tole pa v premislek slovenskim župnikom z lastnimi župnijami!

Pred nedavnim je škof msgr. Keller iz Münstra obiskal tu med nami svoje nemške misijonarje. Na lastne oči je videl vso bedo, revščino in strahotne potrebe. Visoki obiskovalec je prišel na naravnost sijajno zamisel! Začel je delati na to, da bi večje in premožnejše župnije v njegovi škofiji nekako adoptirale ali posinovile ubožne in potrebne misijonske župnije, kjer delujejo nemški misijonarji. Škof in njegovi niso ostali samo pri lepi misli: lotili so se dela z vso resnostjo — prvi lepi in bogati uspehi se že kažejo tu med nami!

Zdaj pa:

Nas slovenskih misijonarjev je tako malo, posebno pa še tistih, ki samostojno upravljamo misijonsko župnijo, da bi bilo, ali pa bi vaj moralo biti naravnost smešno lahko, če bi se naše premožnejše

slovenske ameriške župnije tudi nekako odzvale nemškemu zgledu in doprinesle podobno, plemenito in velikodušno žrtev. *Morda nas Bog pri vsej naši gorečnosti prav zato v domovini še vedno ne sprosti rdečega obroča, ker imamo Slovenci vendar še vedno mnogo premalo navdušenja in gorečnosti za širjenje božjega kraljestva!*

Pred oltarjem se vseh slovenskih misijonskih dobrotnikov in sodelavcev vsak dan spominjam. Bog z vami!

Iz Kalkute v Indiji se za poslano denarno darilo zahvaljuje jezuitski misijonar očče JANEZ EHRlich S.J. Piše v začetku julija:

Iskreno se zahvalim za ček, ki sem ga prejel po rev. Slapšaku. Gotovo boste veseli, ko sporočam, da sem vsakemu misijonarju Slovincu tu med nami že tudi odposlal njegov delež s priporočilom, naj se tudi osebno zahvali in potrdi prejem denarja. Vsekakor pa se Vam jaz v imenu vseh in posebno v svojem lastnem pristrčno zahvaljujem za vso veliko dobroto. Ne le za materialno pošiljanje denarja v imenu Slovenske misijonske zveze, marveč tudi za ves osebni trud, ki ga naši misijonarji s svojimi sodelavci doprinašate za nas misijonarje po misijonskem zaledju med Slovenci.

Nam slovenskim misijonarjem tu je še kar dobro. Hvala Bogu, zdravi smo in vsak ina polne roke dela. Sam sem že tretje leto tajnik viceprovinciala. Prizadevam si in storim, kar največ morem za širjenje bengalskega katoliškega tiska. Na žalost pa mi je čas za to tako zares važno delo vse preskopo odmerjen.

Tudi iz Kalkute je pisal ob koncu junija zahvalno pismo jezuitski slovenski brat JOŽEF LUKAN S.J.:

Srčno se zahvaljujem za poslanih 20 dolarjev. Bog naj stotero vse povrne! Pred dnevi nas je obiskal rev. J. Slapšak, ki je te tako lepe darove prinesel, zraven pa še pozdrave nam misijonarjem, ki jih pošilja prevz. ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Naj nam ga Bog še mnogo let ohrani!

Vsem slovenskim dobrotnikom in prijateljem se iskreno priporočam v molitvah. Zagotavljam jih, da jih tudi jaz ne bom pozabil!

V imenu slovenskih jezuitskih misijonarjev, ki delujejo že dalj časa v Darjeelingu pod Himalajo v tamkajšnjem kolegiju, se zahvaljuje za poslano darove brat J. UDOVČ S.J. in pristavlja še druga zanimiva poročila o svojem delu:

Prav lepo se zahvalim za vse branje, ki ga pošiljate, posebno pa še za Katoliške misijone, ki so vedno obširnejši in zanimivejši. Oba sobrata, Drobnič in Vidmar sta me prosila, naj se tudi v njunem imenu zahvalim, posebno za velikodušni denarni dar, ki sta ga s takšnim veseljem prejela. A sta ga takoj namenila za še vse potrebnejše slovenske misijonarje po bengalskim poljanah!

V letošnji poletni vročini, ki je izredno huda, sta prišla k nam na počitnice pp. Poderžaj in Ehrlich.

Tudi pri nas smo začeli resno misliti na misijonski naraščaj. Da bi se ognili nasprotovanju tistih pri naši vladi, ki na tuje misijonarje tako zelo postrani gledajo, smo preuredili vso našo misijonsko vzgojo. Jezuitje imamo zdaj samo še province in viceprovincie, nič več misijonov. Misijonske postaje so zdaj le navadne župnije. Seveda, v praktičnem življenju je delo še vedno misijonsko, saj stvarno ti ne morete spremeniti kar čez noč. Tukajšnje napredne Indijce namreč strašansko boli beseda "misijon". V Darjeelingu so ustanovili zavod, v katerem naj bi se vzgajali bodoči domači duhovniki in redovniki. Gre le za mladeniče prav iz tega kraja. Krščanstvo je pri nas pod gorami še v povojih. Ker tedaj nimamo nobenega upanja, da bi vztrajali pri svojem hotenju, biti duhovniki ali redovniki, če bi živeli med domačimi po družinah, je takšen interes naravna nujnost.

Ko je rev. Slapšak obiskal naše v Kalkuti, mi je p. Demšar pozneje pisal, da je gospod ves drugi dan po svojem

prihodu tja — prespal. Se prav nič ne čudim: vročina je neznosna. Nič se ne smejte, če vam zatrdim, da imamo v senci 43 stopinj! Prav dobro se nam zdi, da je gospod tudi naše podnebje malo okusil, bo vsaj povedal v Evropi in v Ameriki, v kakšnih razmerah tukaj živimo.

Mi trije tukaj se predvsem ukvarjamo z mladino. Vzgoja v naših kolegijih je prirejena po angleškem sistemu. Vse pismene izpite mora odobriti angleška univerza v Cambridgeu. Za to metodo se navdušujejo vsi višji indijski sloji. Kajti gojenci, ki imajo takšno spričevalo v rokah, grede potem lahko mirno na vsako evropsko ali ameriško univerzo. Naši srednješolci pa predložijo svoje pismene izpite na kalkutski univerzi. Na univerzitetnem oddelku našega kolegija imamo zdaj tudi študentke. Med njimi so tudi redovnice. V Indiji namreč po šolah lahko uče samo kvalificirani učitelji in učiteljice. Prav zato pa so katoliški univerzitetni kolegiji tukaj tolikšne važnosti za moč in ugled naše Cerkve sploh. Internat za študentke vodijo sestre sv. Jožefa z Clunya.

Lani nas je prišla obiskat nepalska kraljica. Pravzaprav je obiskala svoje tri sinove-prince, ki študirajo v našem kolegiju, pa štiri hčerke, ki se šolajo v samostanu Lorelink. Letos pa pričakujemo obisk nepalskega kralja Mahendra. Napovedujejo ga tjale za oktober.

Kot drugje po vsej Aziji je tudi pri nas pred tedni razgrajala "azijska" gripa. Šole so povečini zaprli. Najbolj pa je bolezen kočila med mladino. Pri nas se je pojavila v milejši obliki in smo imeli navkljub vsemu ves čas pouk.

Sam sem še vedno pri poslu, kot so mi ga že pred leti odkazali. Misijonom skušam koristiti s svojo vrtnarsko in cvetlično umetnostjo... Za sadike in gomolje me še vedno prosijo od vseh strani. Letos so prišli k nam v obisk odlični gostje — prav zaradi cvetlične razstave, ki smo jo pripravili. Glavni minister in guverner sta me sploh brez povpraševanja, če mi je prav ali ne,

imenovala za člana orchidologije, ki so jo ustanovili v Darjeelingu. No, če lahko stvari kaj koristim, zakaj pa ne! Saj prav to je ena naših glavnih misijonskih dolžnosti in nalog, da namreč koristimo deželi, v kateri delujemo. Tako si počasi le zadobimo naklonjenost oblasti in ljudstva. In to nam je pri delu v veliko pomoč.

Pošiljam spet nekaj himalajskega čaja, da ga boste morda uporabili za dobitek pri vaši loteriji!

Vsem Slovencem se iskreno priporočam v molitev in naklonjenost.

Salezijanski misijonar STANKO PAVLIN je pisal iz Hongkonga v začetku julija, v zahvalo za poslano denarno darilo:

Pisal mi je č. g. Geder in mi sporočil, da je rev. Slapšak ob svojem obisku pri njem tudi zame pustil 40 dolarjev. Iz srca se vsem zahvalim za bogato darilo. Prosim, da se vsem darovalcem zahvalite v mojem imenu v misijonski reviji.

Prilagam nekatere slike, ki naj vam pričajo o mojem delu v tukajšnjem zavodu. V majniku mesecu sem pripravil za oder "opereto", ki smo jo nazvali "Kralj strmin". Sodelovali so vsi naši gojenci: mlajši kot — soprani in alti, starejši kot — tenorji in basi. V pomoč so nam bili člani tukajšnjega radijskega orkestra — 30 muzikantov! Opereto smo uprizorili kar šestkrat in bi jo še večkrat, da niso prišli vmes naši šolski izpiti. — Tudi za spominski dan "staršev" smo priredili lepo akademijo. Godba, ki je ob tej priložnosti nastopila, je bila cela sestavljena iz naših gojencev.

V tem času so me zopet določili, da bi odšel v Vietnam za g. Majcnom. Potem so se pa spet premislili, češ da potrebujejo tukaj muzikanta... Morda bom le kdaj uspel tudi jaz v Indokino.

Vsem slovenskim dobrotnikom in prijateljem se vroče priporočam v molitev.

Iz Huan Huena v Siamu se je oglasil z zahvalnim pismom tudi salezijanski misijonski brat JOŠKO BEVC S.D.B. Ta-

kole piše med drugim č. g. Wolbangu:

Častiti gospod Geder mi je poslal ček za 30 dolarjev. Iskren Bog plačaj! Za tistih 20 dolarjev, ki sem jih lani prejel preko g. Bernika, sem kupil ročno vodno črpalko, ki sem jo nujno potreboval. Lahko si mislite, saj moram namakati čez štirideset oralov zemlje v kraju, kjer ni ravno preveč vode. Poleg tega oskrbujem še kakih deset oralov sadovnjaka. Lepo raste in sem Bogu hvaležen za vse. Je pa tu po naših poljih precej nevarno: kačje zalege ne zmanjka nikoli. Kače so izredno strupene. Trdijo nekateri, da celo bolj kot indijske kobre. Sam tega kačjega strupa do zdaj, hvala Bogu, še nisem okusil. Sreča, da sem blizu našega zavoda. Tu imamo precejšen dispanzer, ki je lepo urejen. Tudi zdravnika imamo. In to že nekaj pomaga!... Seveda ne mislite, da ne misijonarim, ker se prvenstveno ukvarjam s poljedelstvom in vrtnarstvom: tudi to je v misijonih potrebno. Tudi s tem svojim trudom, vem, pomagam pač po svojih skromnih močeh širiti božje kraljestvo. Bog že ve, zakaj je to dobro!

Prigoročam se v molitev in se še enkrat iskreno zahvalim za poslano, kar mi bo res v veliko pomoč pri delu.

Iz Djakarte, glavnega mesta Indonezije, se za poslani dar zahvaljuje uršulinska misijonarka m. DEODATA HOČEVAR O.S.Urs. Pisala je sredi junija, med drugim tudi naslednje:

Zahvalila sem se že s posebnim pismom za poslani dolarski ček, čimprej bomo poslali s. BRILEJ na Celebes naročenih 30 dolarjev.

Pri nas na vzhodu je pravzaprav povod precej napeto. Upamo na boljše čase. Silno rada bi se še enkrat vrnila v Siam, kjer je bilo moje prejšnje misijonsko področje. Vendar se zavedamo, da smo Gospodovi misijonarji, naj smo že kjerkoli.

Ko bom končala za izpiti, bom poslala daljše poročilo o našem tukajšnjem delovanju, da ga boste lahko objavili v Kat. misijonih. Bom tudi več pisala, v kako težkih razmerah sedaj živimo tu v Indoneziji. Gotovo ste o teh stvareh,

ki se prav nevarno sučejo, že brali tudi v dnevnem časopisju. Na vso srečo se krščanska demokratska in mohamedanska pravovernna stranka dobro držita: sta dosledni in zvesti svojim načelom — s komunisti nobenega sodelovanja, nobenega popuščanja!

Prav lepo prosim vse rojake in misijonske prijatelje, da mi pomagajo z molitvijo, da bi se mogla docela dati misijonom in misijonstvu.

Iz mesta Maiko na Japonskem se v pismu sredi avgusta za poslani dar zahvaljuje misijonarka usmiljenka s. ZUPANČIČ. Piše:

Nebeški Misijonar naj bo vsem slovenskim velikodušnim dobrotnikom obilen plačnik za prelepi in tako zares potrebni dar. Iskrena hvala vsem za poslane dolarje! Našim dekletom, ki trdo delajo od jutra do večera, pa se zvečer vrnejo v zavod vse utrujene, sem kupila lep harmonij. Da bi jih zdaj videli, kako vesele so, kako vedno nasmejane in pogoje: zvečer sedijo okrog glasbila, pa igrajo in prepevajo, da je veselje. Spočite vse duševno gredo zjutraj spat vesele na delo, da se za silo preživljajo. Drugi del denarja, ki sem ga prejela, pa sem namenila za pomoč pri zidavi naše nove kapele, ki nam je strašansko potrebna. Zdaj imamo namesto kapele majhno sobo, kjer smo stlačeni kot "sardine". Ko smo pred osmimi leti prve sestre prišle na tole našo postojanko, smo se znašle med samimi pogani, zdaj so že vsi naši prostori premajhni, toliko vernikov imamo. V novicijatu je namreč mnogo sestrskega naraščaja. Tudi nova hiša je prenapolnjena z otroki — sirotami. Silno smo potrebni nove kapele za vse te vnete in dobre duše. — Kar mi bo denarja še ostalo, bom potrebovala za nabavo katoliškega časopisja, molitvenikov, katekizmov in podobnega. Tako, vidite, sem po najboljši volji vse namenila za duše.

Iskrena hvala tudi za Kat. misijone in Duhovno življenje. Obe reviji redno prejemam. Obe me vežeta s slovenskim življenjem. Bog plačaj!

DO MISIJONSKEM SVETU

SUDANSKA VLADA JE PODRŽAVILA KATOLIŠKE ŠOLE

Vlada je v Sudanu zaplenila vse katoliške misijonske šole. Že pred razglasitvijo republike, še bolj pa pozneje je sudansko časopisje napadalo katoliške misijonarje kot imperialiste, tožijo jih, da se poslužujejo državnega denarja za svojo versko propagando, da hujskajo k ločitvi južnega od severnega Sudana, da netijo sovraštvo, ko uče otroke, kako so njih starši še do nedavnega živeli kot pravi sužnji... Prišlo je tako daleč, da so morale misijonske šole državnemu nadzorstvu predložiti vse svoje učne knjige in dokazati, da le-te ne vsebujejo ničesar, kar bi sramotilo islam. Pred vojaško vstajo v južnem Sudanu, 1. 1955, vlada sploh ni resno vzela teh "nezaslišanih" obtožb proti katoliškemu misijonstvu. Ob tisti nesrečni vstaji, ki je zahtevala nekaj sto mrtvih in ranjenih, pa spet nekaj sto po vojaških sodiščih pozneje obsojenih na smrt, je vlada poslala v južni Sudan posebno državno komisijo, da bi napravila izčrpno poročilo o vzrokih, ki so do vstaje vodili. V svojem poročilu je ta zagrizeno muslimanska komisija priporočala, naj vlada enkrat za vselej vzame misijonarjem vso vzgojo v Sudanu. Prosvetno ministrstvo je svoj odlok o podržavljenju šol sporočilo vsem misijonskim vodstvom že lansko leto. A dodali so v svojem odloku, da vlada ne bo ničesar spreminjala brez predhodnega dogovora s misijonarji. Sudanski škofje so odločno nastopili in na celi črti zavrnili muslimanske obtožbe. Poudarili so tudi pravico, ki jo ima Cerkev glede vzgoje, prav tako pa tudi, da so starši, ki edini morejo odločiti, kako in kdo naj jim otroke vzgaja. Vztrajali so v odločnim izjavi, da pod nobenim pogojem, po vesti ne morejo misijonskih šol prepustiti nikomur, naj pride od kjer koli. Hkrati pa so vladi spet ponudili svoje sodelovanje pri vzgojnem delu v Sudanu in pristavili, da so misijonske šole vladinim

nadzornikom vsak trenutek odprte v pregled. Malo pozneje pa je prosvetni minister izjavil, da bo do podržavljenja misijonskih šol neogibno prišlo najkasneje v prihodnjih štirih letih. Škofje spet so poudarili, da v nobenem primeru ne bodo izročili šol kar brezpogojno. Minister jih je povabil za letošnji februar v Hartum, da bi o stvari za skupno mizo razpravljali. Šest dni pred sestankom so škofje sporočili, da so v načelu pripravljene na zadovoljivo rešitev, če seveda vlada dá katoliškim misijonarjem zadovoljive zagotovitve, ki jih mora predhodno potrditi tudi Sveta Stolica. A na dan, ki je bil za sestanek s škofi določen, je prosvetno ministrstvo izdalo poseben dekret, v katerem odloča, da bodo z letošnjim 1. aprilom vse osnovne misijonske šole prešle v državne roke, ostale pa pozneje. Tedaj so škofje javno razglasili naslednja načela: Cerkvene posesti ni mogoče prenesti na druge; nihče ne more in ne sme prezreti pravic, ki jih imajo v vzgoji otrok Cerkev in starši; vsakršna sprememba v vodstvu katoliških šol je možna samo na podlagi pogojev, ki jih določi Sveta Stolica. Prosvetno ministrstvo pa je vztrajalo pri svojem, češ da ima samo prosvetni minister v Sudanu pravico odločati o vzgoji in šolstvu. S škofi sploh niso hoteli več razpravljati in tako so v letošnjem aprilu brez predhodnega obvestila muslimanske oblasti v Sudanu vse katoliške šole enostavno zaplenile in podržavile...

V teh sudanskih pokrajinah, kjer je bil prvi misijonski pionir novega časa naš rojak Ignacij Knoblehar in ki obsežajo 480.000 km², deluje danes 207 katoliških misijonarjev, med njimi 13 domačinov, 100 misijonskih bratov, 270 redovnic in 800 katehistov. Vsi ti skrbe za versko življenje 167.000 katoličanov in 24.000 katehumenov. V 3 semeniščih se šola 180 gojencev; misijoni so imeli vse do letos 315 lastnih osnovnih šol skupno z 22.000 učenci in učenkami; 13 gimnazij z 2700

dijaki in dijakinjami; 9 tehničnih šol s skupaj 500 gojenci, 6 učiteljišč z 330 gojenci. Katoliško učiteljstvo ima trenutno 830 učnih moči. Vrednost premoženja, ki ga je država Cerkvi zaplenila, znaša čez 3 milijone dolarjev.

VERSKI FILMI NA JAPONSKEM

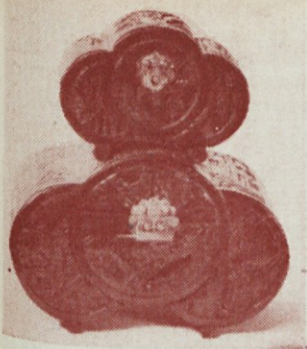
Japonska je znana kot dežela, ki producira največ filmov na svetu. Samo lani so jih Japonci izdelali kar 509...! Kar verske filme zadene, niso do zdaj imeli na Japonskem skoraj nobenega posebnega uspeha. Edino izjemo predstavlja španski film "Marcelino, kruh in vino", ki je v japonski prestolnici doživel uspeh, kakršnega ne pomnijo. Film so predvajali v najmodernejši kino dvorani v Tokiju, ki je bila odprta šele pred štirimi leti, pa je prav z omenjenim španskim vefilmom z vstopnino zaslužila 10 milijonov yenov, do zdaj najvišji znesek štirih let! Cele skupine otrok iz 150 različnih

šol so prišle gledat malega Marcelina. Neki gledalec je izjavil, da ga je film tako prevzel, da je, čeprav budist, sklenil, da bo svoje otroke v bodoče pošiljal v katoliške šole... Spet drugi je zatrjeval, da nikoli ni verjel v čudeže, da pa ga je Marcelino prepričal o njih resničnosti... Morda je uspeh "Marcelinov" prav v tem, ker film ni izrazito verski film, čeprav sta vzdušje in okolje v njem določno katoliška (dejanje se odvija v nekem frančiškanskem samostanu v Španiji). Glavni motiv v filmu: otrok, ki bi tako strašansko rad videl svojo mrtvo mater, nedvomno seže do dna srca v kakemu človeku, pa naj bo po veri katolištvu še tako daleč. Prav to je tisto, kar je gledalce stvari najbolj približalo. Naj bo kakor že — omenjeni film je med japonskimi gledalci napravil najgloblji vtis in predstavlja zanimiv poskus za apostolsko delo s pomočjo filmskega platna na Daljnem vzhodu.

BLIŽA SE 2. NOVEMBER, VERNIH DUŠ DAN. SVOJIM DRAGIM RAJNIM LEPO POMAGATE IZ VIC, ČE JIH VPIŠETE V MISIJSKO MAŠNO DRUŽBO, KAJTI S TEM JIH NAPRAVITE DELEŽNE VSAKODNEVNIH MAŠ, KI SE DARUJEJO ZA VSE ŽIVE IN POKOJNE UDE TE DRUŽBE, OBENEM PA SODELUJETE PRI MISIJSKI AKCIJI SLOVENSКИH LAZARISTOV, KI VPLAČANO UDNINO PORABLJAJO ZA MISIJSKO DELOVANJE SLOVENSKEGA NARODA.

UDNINA, KI SE VPLAČA ENKRAT ZA VSELEJ, JE (ZA RAZNE DEŽELE): 1 DOLAR, POL FUNTA, 20 PESOV, 300 LIR, 250 FRANKOV, 20 AVSTRIJSKIH ŠILINGOV. - POSLJITE IMENA NOVIH UDOV DRUŽBE Z UDNINO POVERJENIKOM „KATOLIŠKIH MISIJONOV“ ALI PA NARAVNOST NA SEDEŽ IN IME: FRANC BUH C.M., COCHABAMBA 1467, BUENOS AIRES, ARGENTINA.

VAŠI DRAGI RAJNI IN SLOVENSКИ LAZARISTI VAM BODO HVALEŽNI!

Dve krasno izrezijani šatulji iz kitajskega lesa (postavljeni ena na drugo). — Spodaj: lepo pletena torba iz Siama.

SLIKE DOBITKOV LOTERIJE ZA "BARAGOVO MISIJSKIŠČE" V ARGENTINI
IV. del.

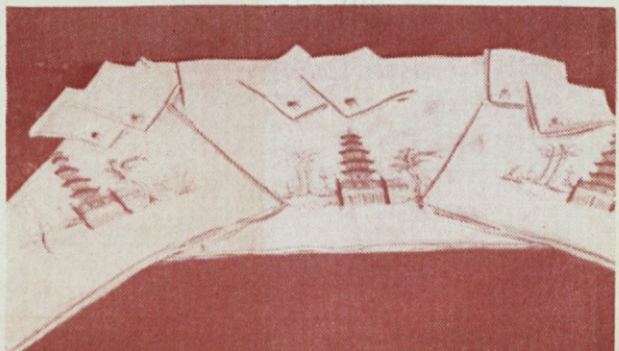
Prav zaradi tega, ker nam misijonarji napovedujejo mnogo lepih dobitkov, pa se je bati, da ne bi dospeli do vraznika Svetih Treh Kraljev, smo se odločili, loterijo predstaviti na čas okrog velike noči, kar naj blagovoljijo misijonski prijatelji prijazno vzeti na znanje, a zaradi tega ne nehajo kupovati loterijskih srečk, kajti izkupiček zanje nam je pri gradnji Baragovega misijonišča vsak trenutek dobrodošel... Cene srečkam v raznih deželah: pol dolarja, četrta funta, 250 lir, 200 frankov, 10 avstrijskih šilingov, 10 argentinskih pesov. — Rojaki, pomagajte graditi Baragovo misijonišče v Argentini!

Zgoraj: V čudovitih barvah na svilo slikano Kristusovo križanje. — Spodaj: Lepo okrašeni pladenj iz Japonske.

Slika spodaj:

Velik namizni prt s pripadajočimi prtički, vse vezeno z zanimivimi kitajskimi motivi.

K A Z A L O

Naslovna stran: Zamorski mladenič.

Druga in tretja stran ovitka: 3. in 4. objava slik dobitkov loterije za "Baragovo misijonišče".

Vsebina:

Vesoljna Cerkev — Ob misijonski nedelji 1957 (dr. Ignacij Lenček	481
Vsi verniki za vse nevernike (L.L. C.M.)	484
Papeške misijonske družbe, steber misijonstva (nj.)	490
Ave Maria (Marija Brenčič)	494
Stiske, ki tarejo svet (nj.)	496
Rim. Atene, Najrobi in nazaj. — Lusaka (M. Jezernik	501
Misijonarju Knobleharju (Karel Mauser)	511
Islam in Kristus (Aladin)	512
Zivljenje in delo škofa Fr. Barage (Edvard Jacker)	517
Zahvale misijonarjev	522
Po misijonskem svetu	527

VLJUDNO PROSIMO
CENJENE NAROČNIKE
DA BLAGOVOLJIJO
PORAVNATI
NAROČNINO!

"Katoliški misijoni" so splošen misijonski mesečnik glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze" in "Južnoameriške Baragove zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Lenček Ladislav C.M. Upravlja Franc Buh C.M. - Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). - S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA "KATOLIŠKIH MISIJONOV" ZA LETO 1957:

V Argentini 45 pesov; v U.S.A. in Kanadi 2.50 dolarja; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 800 frankov. Drugod 2.50 dolarja.

MISIJONSKE TISKOVINE SE PLAČUJEJO NA SLEDEČIH NASLOVIH

- Argentina: Franc Buh C.M., Misijonska pisarna Montes de Oca 320, Buenos Aires.
- U.S.A.: Rev. Charles Wolbang C.M., St. Vincent's Sem., 500 East Chelton Ave., Philadelphia 44-Pa. — Rudi Knez, 13810, Eaglesmere, Cleveland 10, Ohio. — Mary Vavpotič, 1923 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.
- Kanada; za Toronto: Rev. John Kopac C.M. 594 Manning Ave. Toronto 4, Ont. — Rev. Martin Turk 545 Mahon Ave., North Vancouver, B. C. — Antonija Cuden, 3958 Laval Ave, Montreal, Que.
- Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.
- Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.
- Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).
- Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14. P. St. Kanžian i. J., Kärnten, Austria. - Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, Austria.
- Avstralija: Franc Vrabc, 28 Beaufort St., Woodville, S. Australia.

Registro de
la Prop. Int.
No. 528.263

CORREO
ARGENTINO
Suc. (34) (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467
Buenos Aires